

NICOLAE VASILE

ÎNCEPUTUL CERCULUI

NICOLAE VASILE

ÎNCEPUTUL CERCULUI

P O E Z I E

P O E T R Y

P O E S Í A

Antologie trilingvă de autor

Cuvânt-înainte: Ion C. Ștefan

ARCFANA

București – 2019

EDITURA AREFEANA
Str. Pazon Marin, nr. 1, București
Tel.: 021 639 27 31, 0721 985 683
e-mail: cristinastefan3000@yahoo.com
arefeana@gmail.com

Editor: Ion C. Ștefan
Coperta și tehnoredactarea: Dan Amza

Copyright © Nicolae Vasile, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VASILE, NICOLAE

Începutul cercului : poezie = poetry = poesía /
Nicolae Vasile. - București : Editura Arefeana, 2019
ISBN 978-606-002-020-2

821.135.1

UN POET TALENTAT, CU VALENȚE MULTIPLE

Domnul inginer Nicolae Vasile, cu un temeinic prestigiu științific, unanim recunoscut – ca membru al Academiei de Științe Tehnice – profesor universitar, cu un doctorat în specialitate și autor a numeroase studii, intenționează, totodată, să se afirme și ca un prestigios scriitor.

El justifică astfel deplin încrederea noastră în talentul său real, dovedit, de-a lungul timpului, prin cele câteva volume, publicate la editura Arefeana, precum: *Românul ciclic*, *Dominoul iubirii – Raiul*, *Zâna și viața*, *Clubul* și încă alte câteva, tipărite la diverse edituri.

Recentul volum, intitulat *Începutul cercului*, este o antologie selectivă de versuri, structurat pe mai multe cicluri (*Cercuri*, cum le numește el, inginerește): *Poezia iubirii*, *Poezia vieții*, *Poezia filosofiei*, *Poezia poeziei* și un grupaj de traduceri în engleză sau spaniolă, făcute de prieteni ori de redactori de pe la diferite reviste europene, în care au apărut de-a lungul timpului, intitulate *Poetry* și *Poesía*.

Adică o prezentare lineară, în limba română, până la un moment dat, apoi un grupaj reprezentativ în cele două limbi de circulație europeană.

De unde, la începutul minunatei (dar exigentei) mele lecturi de redactor de carte am fost încântat de farmecul unor versuri dedicate iubirii, admirația față de frumusețile naturii, prezentarea universului casnic, cu animalele dragi omului, pisica și câinele, poetul urcă treptat, la o filosofie cu tentă existențială, socială, politică sau morală. Am apreciat cu atât mai mult exigenta autoanaliză creatoare și umană, reușind, astfel, să comunice și cu alți creatori, pe plan european, prin grupajul tradus, de la finalul cărții.

De oriunde i-aș fi ales exemplele pentru această scurtă prezentare, dorința mea de a vă demonstra frumusețile versurilor inginerului Nicolae Vasile ar putea fi pe deplin convingătoare.

Pentru simplificare însă, iată câteva selecții, în limba română: „Dacă aș fi Eminescu,/ n-aș mai căuta flori albastre,/ pentru că ori nu mai sunt,/ ori nu mai sunt ale noastre („Dacă aș fi Eminescu!”, p. 65).

Tendința poetului tehnocrat de a comunica direct cu Luceafărul poeziei românești este evidentă, mai ales că, în cuprinsul volumului, a introdus și trei glose.

Apoi, doar la câteva pagini mai departe, întâlnim dorința creatorului de-a făuri, prin artă, o lume mai bună: „Însă eu am muncit/ și am construit,/ am tras chiar pe brânci/ mult timp de atunci” („Euforie”, p. 69) – efort pentru care „Dumnezeu,/ de-ar fi,/ chiar mi-ar mulțumi,/ că-n ograda Sa/ s-a trezit o stea/ să-I mai ia din griji/ măcar o tarla” (aceeași poezie, p. 70).

Dar, în zborul său liric, poetul caută *cheia cerului*, probabil în iubire: „Ai apărut în viața mea,/ aveai ceva din ce îmi lipsea,/ ce-mi umplea gândul/ și-mi anima cântul,/ ce păreau, demult, sortite/ să rămână/ pe veci, adormite” („Cheia cerului”, p. 73).

Iată și unele mlădieri cu adevărat ingineresti: „Viața,/ între un viitor ipotetic/ și un trecut ferm,/ este greu de trăit,/ pentru cei ce se tem” („Dimineața speranței”, 87).

Sau tendința sa spre autopurificare: „Azi,/ am făcut curățenie/ pe birou, în suflet și în gând,/ probabil pentru asta / a dat Dumnezeu/ primăvara pe pământ” („Gând de primăvară”, p. 88). Ori: „Să învățăm a trăi/ cum trăiesc pomii iarna/ fără frunze și flori,/ așteptând primăvara” („Reînviere”, p. 132).

Desigur, selecțiile ar putea fi continuate; m-am referit numai la câteva, doar ca să vă demonstrez că poetul inginer apelează la un caleidoscop de metode creatoare, cu un talent intuitiv deosebit, îmbogățit prin numeroase lecturi; este sobru și sensibil, atent la tot ce ar putea să admire și să selecteze în jur, energic și convingător în revărsarea bogăției sufletului său – un poet adevărat căruia îi prevăd o ascendență continuă, spre culmile creației lirice românești.

Ion C. ȘTEFAN

Motto:

*Dragii mei tineri,
colegi de popor,
să nu pierdem ceva
de ce fi-ne-va dor!*

*Fără limbă
nu există popor,
fără limbă
nu avem viitor!*

.....

*Să fim IT-iști,
să fim artiști,
să cutreierăm lumea,
ca automobiliști!*

.....

*Cândva, vom dori ca
acasă să fim cineva,
dar dacă acel acasă
nu va mai exista?...*

*Ca români, din ceva,
vom avea mereu tot:
limba română este aceea,
să ne fie al unirii suport!*

(Limba ce ne unește)

POEZIA IUBIRII

FEMEIA DIN VIS

De undeva, deodată,
din vis, a apărut
o doamnă minunată
și, apoi, a dispărut!

De unde vine, Doamne,
ce are ea de spus?
De ce nu stă odată?
Să spună ce-i de spus!

Mult mister deasupra ei,
sub ea, alte mistere,
care o fi viața dumneai?
Mulți pot, chiar, să dispere!

Oare e plină viața sa,
cu bune și cu rele?...
Ce ar putea ea ca să ia
din gândurile mele?

Cum aș putea să o cunosc,
să-i fiu cât mai aproape?
aș face tot ce-i omenesc,
aș trece munți și ape!

Nu fă nimic, chiar de-ai putea,
a noastră este, de la țară,
nu va pleca definitiv,
aici ar vrea să moară!

Au fost copiii mulți la părinți,
n-aveau decât, pe cer, stele,
luptau cu micile lor frunți,
trecând de ale vieții rele.

N-aveau pământ îndeajuns,
n-aveau nici grajd, nici casă;
cu greu aveau loc să stea jos,
când se așezau la masă.

Ea avea suflet pentru toți,
acas', pe câmp, la școală;
îi ajuta pe frați și pe părinți,
de foame să nu moară.

La școală, mereu, i-a plăcut,
vedea-n aceasta șansa,
s-o ia mereu de la-nceput
și să-și salveze casa.

A crescut prin învățare,
cât alți șapte la un loc,
și-a construit a ei cărare,
n-a luat viața ca pe-un joc.

I-a sprijinit întâi pe-ai săi,
dorea și pe alții să-i ajute;
pe cât de greu i-a fost ei,
doar munca o făcea să uite.

Să facă bine unor amărâți,
a încercat chiar multe,
gândindu-se la cazul ei,
când mulți au vrut s-o ajute.

Luă viața, iar, de la-nceput,
îi cam sosise timpul;
familie nouă și-a făcut,
așa cum cere Sfântul.

Așa cum însă Domnu' a dat,
un soț, copii, o nouă casă;
tot astfel, multe i-a luat,
pierzând tot din cealaltă.

Au fost de ajuns doar câțiva ani,
ce au părut cât veacul,
să îngroape tot, părinți și frați,
că nu le-au găsit leacul.

E dureros, dar așa-i dat,
să mergi-nainte fără-i tăi,
și lacrimile i-au secăt,
cu gândul mereu după ei.

Avea însă soț și copii,
ce îi umpleau tot traiul,
avea și muncă și idei,
își construia, iar, raiul.

Atunci, le păsa mai mult
de comunism, cât bradul,
ce devenea tot mai temut,
cuprinzând totul, ca iadul.

Pe lângă noi, sau printre noi,
poate chiar și-năuntrul nostru,
au apărut tovarăși, își ziceau ei,
ca să ne pună la toți căpăstru.

Unora au vrut și n-au putut,
alții și l-au pus singuri,
le-au luat tot ce au avut,
rămânându-le doar gânduri.

I-au luat soțul degeaba,
a lovit-o din nou soarta,
i-au luat suflul, i-a luat traiul,
i-au lăsat nimic și viața.

N-a avut de astă dată
altă cale, alt temei,
doar să lupte cu toți alții
ca să-i apere pe-ai ei.

Și-a folosit iar mintea,
muncă multă și idei;
ieșit-au din nou la lumină,
nu doar ea, ci toți ai ei.

A făcut, atunci, de toate,
în țară și peste mări,
culegându-și multe roade
cu nervi și ale inimii bătăi.

A muncit în slujba multor,
apărând oameni sărmani,
a pus suflet, a pus dor
să le dea hrană și bani.

Se mai întorcea prin țară
pentru prieteni și nepoți,
să lupte, la ea acasă,
cu neghiobi și cu netoți.

Aceștia nu vroiau s-audă
cum este prin alte părți,
dorind ca țara să o lase
la amante și la hoți.

Am zărit-o în mulțime,
părea că e din altă lume;
parcă îmi venea a spune,
nu-i reală, e-o minune!

I-am trimis un fir de gând,
fără urmă de speranță;
s-a întors ceva lumină,
m-a lovit direct în față.

Și așa mi-a umplut gândul,
de creații, de mister,
câte-un pic, cu a mea ființă,
începusem chiar să sper.

Am muncit mult împreună
să creăm, să concepem,
pentru un strop de lumină,
până la „Da”-ul suprem.

Lăsam misterul nepătruns
să existe, când apare;
un cuvânt ar fi deajuns,
și, atunci, totul ar dispărea.

Dar, iar a bătut-o Domnul,
i-a luat totul ce-l avea,
orice om ar ceda, poate,
însă, în niciun caz, ea.

Acum, și-a ajutat copiii,
pe care nu-i putea lăsa,
să lupte singuri cu criza,
atât timp cât ea trăia.

O îndârjire măreață
umplea tot sufletul ei,
pentru copii, pentru casă,
s-ar întoarce și-n bordei.

Ar duce o luptă tenace,
unde o fi și cum o fi,
nu-i rușine, orice-ai face,
ca să-i salvezi pe copii.

Doamne, ca să fie bine,
fă minunile ce știi,
dă-le copiilor de toate,
să aibă și ei copii!

Însă, Doamne, în viața asta,
ce ne sfătuiești pe noi?
Să trăim doar pentru alții,
s-așteptăm viața d'apoi?

Să fim mereu în umbra crucii
este, oare, tot ce ne dorim?
Dă-ne, Doamne, viață lungă,
să mai apucăm și să trăim!

Să ne întoarcem la țară
printre vie, flori, găini,
să nu avem nicio teamă
când ne murdărim pe mâini.

Să avem o masă mare,
să nu fim numai noi doi,
și să aibă locuri multe,
mai numeroase ca noi.

Să ieșim seara pe terasă,
de data asta doar noi doi,
să uităm de toată lumea,
de necazuri, de nevoi.

Să gândim numai la bine,
să privim tăcuți spre cer,
să păstrăm pe veșnicie
al visului profund mister.

UNDELE IUBIRII

Îndrăgostiții
nu se întâlnesc,
nu se despart,
se știu din totdeauna
și, împreună,
ca două unde,
infinitul îl străbat.
Din când în când,
fără un calcul,
unul sau altul
întâlnește un obstacol,
se cheamă moarte,
îl depășește
și merge mai departe.

PENTRU CĂ EXIȘTI¹

Pentru familie,
frați și părinți,
unii vii, alții sfinți,
că sunt veseli sau triști,
tu trebuie să exiști!
Pentru admiratori
sau iubiți,
buni, nebuni
sau tâmpiți,
că-i respingi
sau admiți,
e de ajuns să exiști!
Fiindcă, totuși, exiști,
pe Pământ, nu-n povești,
nu uita, să mănânci,
să respiri, să iubești.
Nu uita să trăiești!

---

¹ Prima poezie, septembrie 2011.

DOR²

Când dorm,
mereu te am în vis,
când mă trezesc,
te am în gând,
deschid calculatorul
tot sperând,
ca de la tine să primesc,
cât de curând,
măcar un rând,
măcar un rând!

Când pleci,
mereu mă doare-un gând,
că nu ești bine,
că nu mai vii,
aștept de la tine ceva,
un mic semnal,
cât de plăpând,
măcar în gând,
măcar în gând!

---

² Pe aceste versuri, compozitoarea Daniela Stoicescu a compus un lied cu același nume. Versiunea interpretată de soprana Adina Ciocoveanu este disponibilă pe Youtube, iar cantautorul Grigore Gheorghe (Gregorio) a compus o melodie de muzică ușoară.

Să fiu cu tine,
aș vrea să dorm,
în somn,
pot deseori să zbor,
să vin la tine,
te voi găsi,
ca împreună să putem fi,
cum mi-ai promis,
măcar în vis,
măcar în vis!

APROAPE DEPARTE³

Când ești departe,
deși mare chin,
te simt mai aproape,
suntem singuri pe fir.

Când ești aproape
te simt mai departe,
rigoarea vieții noastre
ne separă și desparte.

Spune-mi, Doamne,
cum e mai bine,
pentru noi doi
și pentru tine?

Să așteptăm
o nouă viață
sau ne mai dai
în asta o speranță?

---

³ Pe aceste versuri, compozitoarea Daniela Stoicescu a compus un lied cu același nume. Versiunea interpretată de soprana Adina Ciocoveanu este disponibilă pe Youtube.

EU, TU ȘI NOI⁴

Dacă-ș avea mai multe vieți,
în prima viață aș fi Eu,
să te cunosc zile și nopți
și să învăț să fiu al tău.

Să-ți știu mai bine sufletu',
în viața a doua aș fi Tu,
să înțeleg bine momentul,
atunci când îmi vei spune nu.

Pentru rele și nevoi,
a treia viață aș fi Noi,
să luptăm ca la război,
tot timpul amândoi.

Avem nevoie de trei vieți,
de vrem să ne adunăm,
ca să fim în Noi perfecti,
hai, acum, să ne ajutăm!

Având, însă, doar o viață,
numai o șansă să fim Noi,
să ne trăim clipa de față,
să nu dăm timpul înapoi!

---

⁴ Pe aceste versuri, cantautorul Grigore Gheorghe (Gregorio) a compus o melodie de muzică ușoară, disponibilă pe Youtube.

GHIOCII ȘI SUFLETE

Mergeam prin pădure,
călcam apăsător
peste frunzele uscate,
de Dumnezeu aruncate,
printre copaci viguroși,
falnici și frumoși.
Căutam ghiocei,
prima mea tentativă,
școlărească inițiativă,
pentru învățătoare,
să fie mai înțelegătoare.
Deodată,
unul mi-a ieșit în cale,
mic, firav,
privind spre soare,
reușise să străpungă,
frunze moarte să învingă,
dându-și energia toată,
la lumină să răzbată.

Brusc,
m-am simțit izolat
și de griji înconjurat,
în ce lume am intrat?
Nu știam ce să mai fac,
pe unde o să mai calc!
Sub orice frunză

putea fi un ghiocel,
fără a vrea, fără a ști,
aș fi putut călca pe el!

Așa este și în viață!
Suflete firave,
ce le-avem în față,
am putea călca pe ele,
fără minte,
fiindcă nu mai privim
deloc în jos,
ci doar în sus și înainte.

PULBERE DE IUBIRE

Pășeam sfios
pe scara infinitului,
pornind din iubire,
țintind spre nemurire,
te îmbrățișam,
să mă iei cu tine-n zbor,
simțind că mușchii nu-mi mai vor,
să mă lipesc de tine,
să mă topesc de bine.
Fi-vom cândva doar gând,
departe de Pământ,
radiind în univers
ceva ce mulți n-au înțeles.
Pulbere de stele,
noi vom fi,
cu ploaia,
pe Pământ, vom reveni,
iubirea noastră
va trăi din nou,
făcând universului cadou
semințe de viață,
celule de iubire,
născute din tine și din mine.

DESTIN

Regina mea în cele multe,
și-n altele ce or să vină,
privește-n sus și înainte,
nu la-ntuneric, spre lumină!

Destule-s rele-n lumea asta,
nu le lua pe toate-n seamă,
poți ca să le vezi și basta,
le-nțelegi, dar nu ai teamă!

Creația, în viață și în artă,
e dincolo de bine și de rău,
cu inteligența-ți aplicată,
împlini-se-va destinul tău.

Iar când nu totul va fi bine,
nu-i căuta cuiva vreo vină,
și cele rele dispar de la sine,
chiar de au esență meschină.

Când acestea or să treacă,
privește-n jurul tău senină,
totul vine, totul pleacă,
păstrează-ți aura divină!

DACĂ AȘ FI!...

Dacă aș fi un cânt,
aș sta la tine-n gând,
aș fi cu tine, mereu,
oriunde și oricând!

Dacă aș fi un vers,
pentru tine ales,
aș fi în mintea ta,
deloc n-aș mai pleca!

Dacă aș fi un vis,
de Dumnezeu trimis,
aș sta la tine-n somn,
cu tine să tot dorm!

Dacă aș fi un dor,
aiurea călător,
te-aș ocoli de zor ,
să-ți fie mai ușor!

Dacă aș fi o lumină,
de natură divină,
aș avea o speranță,
să luminez a ta viață!

Nimic din astea nu sunt,
un muritor așteptând,
oriunde și oricât,
pe al tău *farmec sfânt*.

NĂLUCA

Ațipisem
și tu ai apărut,
nu știi de unde
și nu știi cum
Te-am strâns în brațe,
voiam să știi că ești
și că trăiești.
Simțeam că te topești,
cum e atunci
când strângi în brațe
ființa ce-o iubești.
Dar m-am trezit,
și tu nu mai erai.
Iar te-am pierdut,
poți să înnebunești,
cum e atunci
când pierzi de lângă tine
ființa ce-o iubești!

TREZIREA ÎN IUBIRE

Iubito, draga mea,
chiar și în vis,
îți spun pentru prima dată așa,
sufletele noastre se vor bucura.
Am avut o noapte albă,
se făcea că Dumnezeu umbla
cu dalta și cu sfredelul
prin mintea mea.
Mă chinuia și mă chinuia
cu ceva ce conștiința mea,
poate și a ta, demult știa.
Era noapte, târziu,
casa dormea,
fără niciun ajutor,
doar c-un calculator,
ce înțelege,
înghite sau șterge,
ce trebuie sau ce nu trebuie.
Stai iubita mea, nu te speria,
n-am înnebunit,
ci doar m-am trezit,
dar trezirea mea a-nsemnat ceva,
curajul nebunesc
să-ți spun că te iubesc.

CÂND IUBEȘTI

Când iubești,
așa într-o doară,
cuprinzi în tine încă o persoană.
Tot ce e al ei te doare,
iar restul lumii dispare.
Nici nu știi dacă e bine,
este precum o minune,
care vine sau nu vine,
n-o poți alunga sau ține.
Când n-o ai, îi simți lipsa,
când o ai, îi duci grija.
Totdeauna îi vrei doar bine,
chiar când nu mai e cu tine.

PLIMBARE PRIN SUFLETUL TĂU⁵

Curtea plină cu frați și surori,
o casă mică și niște flori,
vacii, găini, cucută, ciulini,
urzici, lăptuci pentru rațe și curci,
școală, uzină și munci de rutină.
La oraș sau la sat, tot de munci ai dat,
găligani, gogomani, ahtiați după bani,
venetici, politrucii și colegii de doi bani,
părinți și frați la cimitir adunați.

Te tot duci și întorci, fără chin și suspin,
să îi sature pe toți, ești bucuroasă că poți,
tot alegi și culegi, acasă, departe,
le cari în al tău suflet pe toate.
Că e bine sau rău, le duci în sufletul tău,
unde, de acum, sper să mai intru și eu.

Majestuoasă în privire,
aprigă în convorbire,
rar ți-arată-un zâmbet fin,
iar tu-l iei ca pe-un alin,
avântându-te din plin.
Niciodată nu cedează,
iar când, rareori, ratează,
concentrează mintea toată

---

⁵ Pentru inițiați, această poezie conține răspunsul la o întrebare

unde-ar putea să mai răzbată,
luându-și de a sa parte
coechipieri care știu carte,
sau pe cei ce au puțința
cum să-și arate iscusința,
unind știința și credința.

DECLARAȚIE DE IUBIRE

Să știi
să scrii,
să citești,
te ajută să afli,
cum o să trăiești.

Să știi
să numeri,
să socotești,
te ajută să afli
cât o să trăiești.

Să știi
mai mult ca alții,
ce este Cerul și Pământul,
trebuie să faci eforturi,
să-ți pui la muncă gândul.

Să știi
să îți continui neamul,
să-ți poți culege fructul,
trebuie să știi să fii și om,
să-ți lași în voie trupul.

Să știi
ce este raiul,
când încă mai ai de trăit,
trebuie doar să iubești,
dar și să fii iubit.

Să știi
ce este iadul,
înainte de a fi murit,
este suficient ca să iubești,
dar să nu fii iubit.

Să știi
că te iubesc!

FEMEIE

Femeie..., dragă femeie...,
ești în toate,
cum mai bine nu se poate,
sclipiri de minte, relaxare,
trăire fierbinte, ponderare,
creație și visare,
ca un oricare om, altul,
partenerul tău, bărbatul.

Ești, totuși, singură,
într-un domeniu cheie,
ești mamă, continuă să fii,
și să rămâi femeie!

PERPETUUM FEMININ

Femeia
trebuie mereu iubită,
chiar dacă
Ea se eschivează și evită,
este jignită
dacă nu-i curtată,
deși Ea folosește, des,
cuvântul niciodată,
El înțelege, totdeauna,
altădată,
Ea așteaptă
să fie iar curtată,
El, dacă o iubește,
nu renunță niciodată!

O LACRIMĂ DE VIAȚĂ

Ți-am dăruit un mărțișor,
un gest simbolic
face bine la dor!...
Nu ți-a plăcut...,
te-așteptai la mai mult!
Îți citeam gândurile nerostite,
doar două fire răsucite?
Ți-am dăruit un ghiocel,
dar nici nu te-ai uitat la el,
este o diferență de discurs,
el e sfios, privește doar în jos,
iar tu pe dos,
vrei tot mai sus, mereu mai sus.

Mă doare o petală!
părea a spune el,
mi-ai dat mare scofală,
e doar... un ghiocel,
fără iubire am să mor,
continuă el, cu dor,
altele primesc aur în dar,
eu aștept asta în zadar!...

Două fire împletite,
în alb și roșu, un mărțișor,
plin de iubire, dar și de dor,
o lacrimă de viață,

un firav ghiocel,
te luminezi la față
de cum privești la el,
date și primite cu iubire,
înseamnă
un strop de... fericire.

POATE

Poate mi-am dorit cândva
să fii singură, dar nu așa,
să nu sufere altcineva
când împreună vom visa,
dar nu te-am uitat
și nici n-am renunțat.

Poate eu te-am supărat,
atunci când m-am îndepărtat,
simțeam că nu mai pot trăi,
privind în ochi tăi nevăzuiți,
dar nu te-am uitat
și nici n-am renunțat.

Poate ar fi fost mai bine,
să fiu mereu lângă tine,
dar nu puteam alina
această suferință a ta,
dar nu te-am uitat,
și nici n-am renunțat.

Poate te-ar fi ajutat
dacă aș fi încercat,
nu mai puteam suporta
durerea din privirea ta,
dar nu te-am uitat
și nici n-am renunțat.

Poate o să mai revii,
la ale noastre reverii,
când visam la alte vieți,
printre îngeri și poeți;
dar nu te-am uitat
și nici n-am renunțat.

Aș fi vrut, să te știi,
nu cu sufletul pustiu,
căci eu te iubesc,
mult te prețuiesc,
nici nu te-am uitat
și nici n-am renunțat.

Spune-mi orice mie,
ca să ne fie bine,
să trăim în timp,
nu în contratimp,
dar nu mă uita
și nici nu renunța!

TE CAUT

Sala, în care te-am văzut întâia oară,
are ceva ce încă mă-nfioară,
te zăresc aieva, undeva...,
mai întreba de tine și altcineva....
Cândva erai acolo...,
te priveam... și nu mă săturam.

La casa ta, cea de la țară,
prințesă printre flori... erai atunci,
răzbate un pustiu adânc, acum,
îl simt de-afară, chiar și printre uluci!
Erai pe terasă cu mine...,
eu nu sorbeam cafeaua, ci pe tine.

În parcul de lângă crâng,
ciudată idee de politician nătâng,
legat c-o alee, luminată, de satu-ntunecos,
ne amuzam teribil, cătându-i vreun folos.
Eram în mașină și ne veseleam...,
acum, fără tine, doar... treceam.

Am trecut pe la tine, pe-acasă,
să-ți dau un dar de suflet, mai aparte,
o carte nouă, cu poemele-ți dedicate.
Adesea te așteptam la scară să cobori,
dar n-ai venit, nici chiar de sărbători.
Altădată mă invitai și-mi vorbeai...,
acum, ce dureros, nici măcar nu erai.

Te caut, te caut, ca și altădată...
ne vom mai regăsi, oare, vreodată?...
Nu știu, nu știu și rău mă doare,
sper să am inima tare,
să trec peste toate odată,
având un dor în suflet, totodată,
mă sperie cuvântul „niciodată”.

NOAPTEA DE FLORII

În noaptea de Florii,
fără a mă aștepta,
m-a sunat Dumnezeu,
ca să-mi spună ceva.
Ia-ți inima și creierul,
veniți la Mine, împreună,
poți spune la alții ce vrei,
Mie nu poți să-mi spui
nicio minciună!
Poți aduna multe
în inima ta,
poți s-o ții ferecată,
sau s-o dai altcuiva,
dar fericit nu vei fi,
nici măcar nu-ncerca,
să-ți clădești fericirea
pe necazul cuiva!
Vezi ce faci...,
viața cum ți-o petreci,
să nu ocupi, prematur,
noul tău loc de veci!

PROMISIUNE

Mi-e sufletul plin de tine,
nu mai încape-n mine,
nimic să fac nu mai pot,
pân' nu găsesc ceva de scris,
să mă descarc de vis.

Urlă durerea-n mine,
că nu pot fi cu tine,
plâng, chiar și în vis,
văzându-ți chipul trist,
doar în cer e loc deschis,
pentru ce ne-am promis.

Păstor ne este Dumnezeu,
El este al meu, dar și al tău,
și, tot în vis, El mi-a promis,
oftează omule, oftează,
dar, totodată, și creează,
veți fi împreună, cândva,
amândoi în ograda Mea!

SUS ȘI JOS

Durerea
din iubirea
ce-ar fi putut să fie,
și n-a fost,
minte
ce-mi spune,
că n-are niciun rost,
gândul
ce-mi zboară,
atunci, la început,
ce mult aș vrea
ca timpul
să nu mai fi trecut,
privirea ta,
de-atunci,
mă tulbură și azi,
n-ai vrut să-mi calci pe urme,
de frică să nu cazi.

Nici eu
n-am așteptat,
doream s-ajung mai sus,
mereu mai sus,
dar timpul ne-a-ndepărtat,
totul și toate au apus,
iar fiecare, astfel,
pe drumul său,

s-a dus,
și s-a tot dus,
nu mai contează,
acum,
dacă-n jos sau
dacă-n sus.

IUBIRE IMPOSIBILĂ⁶

Ești o mare de iubire,
precum un ocean de apă,
dar poți trăi mari regrete,
când pe nimeni nu adapă.

A pus Domnul ordine,
în cuvânt de cremene,
să-și păstreze cu toți rândul
așa cum i-a ordonat timpul.

Într-o lume schimbătoare,
de sete, poate unul moare,
altul ține în loc rândul,
că la sete nu-i e gândul.

Doamne, ce vină am eu
că mi-e sete, vreau să beau!
Să mă îmbăt de iubire,
dar n-am cale pân-la tine.

Doamne, schimbă ordinea,
să vină și ziua mea!
Cu ordinea ta de-acum,
ne prefaci pe toți în scrum.

---

⁶ Pe aceste versuri, există un cântec de muzică ușoară cu același nume. Muzica și interpretarea aparțin lui Alexandru Armeanu. Disponibil pe Youtube.

Doamne, în marea Ta iubire,
există un singur bine?
Fă ca orice sclav al tău,
să aibă un bine al său!

NEIUBIREA

Când nu iubești
e cel mai bine,
n-o să rupi nimic din tine,
nu întrebări, nu frământări,
nimic după ce să nu mori!
Fetele sunt mai bărbate,
își fac singure de toate,
firme, antreprenoriat,
să-l ia dracu' de bărbat,
nu-l mai vrea în stare vie,
se cumpără la cutie.
Chiar când își alege unul,
nu-i dă sufletul cu totul,
depinde cât îi e contul,
unei brute cu bani mulți,
cât la o mie de culți.
Băieții, la rândul lor,
din dragoste nu mai mor,
au computerizat iubirea,
nu se pierd ușor cu firea,
nu mai sar la fete gardul,
le-aduc acasă cu... cardul.

MOARTEA MUZEI

Viața ne aduce, adesea,
într-un fel de netrăire,
că ne vine gândul, Doamne,
să venim, cu toți, la Tine!

Fie că suntem prea mulți,
sau, să ne arăți că ești,
să nu mai fim așa de triști,
Te gândești să ne ajuți!

Stați acolo, pe Pământ,
sunt destule de făcut,
muze, zâne, să v-aline,
vă trimit, să fie bine!

Apoi, le chemi iar la Tine:
că devenim prea artiști,
uneori, prea pesimiști,
iar ne arăți... că ești!

De m-ai întreba pe mine,
eu spun, Doamne, nu e bine,
dorința mea este alta,
lasă-mi muza și ia-mi arta!

MUZA APUSĂ

Cu ființa ta divină,
fost-ai, mult,
a mea stăpână,
fără să știi,
fără să vrei,
ai croșetat cu nervii mei
și a ieșit o țesătură
de iubire și de ură!
Ești bine și ai de toate,
ești tot în sufletul meu,
dar nu mai ești
purtătoare de Dumnezeu!

IUBIREA DE DINCOLO

Te aşteptam
s-apari de undeva,
să ne iubim!
Simţeam,
dar nu ne cunoşteam.
Ne-am cunoscut,
Dumnezeu în cale mi-te-a scos
şi totul s-a întors pe dos.
Ai fi vrut şi tu să mă iubeşti,
fără să păcătuieşti,
datorii de viaţă îţi stăteau în faţă.
Doar cu tine-n gând,
rupându-mă de toţi,
am rămas singur, cuc,
ştiind cât ţii tu la morţi,
sunt pregătit, şi eu, ca să mă duc.

POEZIA VIETŢII

INGENUU ȘI DIAFANĂ⁷

El, ingenuu, ea, diafană,
se plimbau într-o poiană,
sugerau că-s împreună,
mergând ținându-se de mână.
El vedea structurile,
ei îi plăceau culorile,
el avea-n minte calcule,
ei îi zburau gândurile,
el, natural, ea, nenaturală,
el, rațional, ea, irațională,
el, euclidian, ea, neeuclidiană,
s-au adunat din nimereală?

Totul părea în a-i desparte,
fiecare cu mintea-n altă parte,
dar ținând tot mai departe.
După o vreme, ce-a trecut,
întâlnirile au re-nceput,
ceva din suflet îi spunea,
că-i destinată să fie a sa,
și pentru a-i avea acceptul,
ar cuceri chiar Everestul.

Drumul către tine
fost-a cel mai greu din lume,

---

⁷ Varianta poetică a scenetei „Scara”, pusă în scenă de Teatrul Nostrum

îi spunea el, la un moment anume.
Ceva, parcă, s-a rupt în mine,
pe cărări grele, lungi, șerpuitoare,
uscăciune și nisipuri mișcătoare,
urcușuri abrupte, pante amețitoare,
prăpăstii adânci, rare raze de soare,
câtând speranța reînvietoare.

Și totuși, ajuns-am colo sus,
chiar foarte sus, poate fi spus,
căutând, mult, a ta privire,
cea blândă, venită din iubire.
Găsit-am, în schimb, altă lumină,
blândă, de esență divină,
L-am simțit, acolo, pe Dumnezeu,
prin porii ființei mele, în sufletul meu,
L-am rugat să mă oprească la El,
pe acel tărâm unic, curat și sfânt,
mi-a răspuns că mai am destule
încă, de făcut pe Pământ.

Te căutam și nicăieri nu te zăreai,
călăuza mea nu mai erai,
cum Domnul, atunci, nu m-a vrut,
ce mai aveam altceva de făcut,
decât să mă întorc pe Pământ?...
Parașută de timp n-am găsit,
m-am aruncat de unde am venit,
în locul ce-l crezusem pe veci părăsit.
Codrul, cel mai bun prieten mi-a devenit,

animalele, toate, atent, m-au ocrotit,
iar ele, niciodată, nu te judecă,
nu te întreabă, cum și ce ai greșit.

Pe oameni i-am simțit agitați, mici și răi,
puși pe ceartă, mereu pregătiți de război,
nimic din ce spuneam, nu credeau,
preocupați doar de ce mâncau și ce beau.
Pentru ei, nimic deosebit nu s-a-ntâmplat,
nu fusesem, niciodată, niciunde, plecat,
viața lor își urmase normalul parcurs,
doar timpul meu a curs și a tot curs,
mare a fost, însă, a mea uimire,
când, în sfârșit, am dat acolo și de tine.

Erai cu toți la un loc, când te-am zărit,
încecai să-mi spui ceva, abia șoptit,
ziceai că nimic nu mi s-a întâmplat,
atunci când spuneam că fusesem plecat,
să nu mă mai țin atâta de snoave,
rodul imaginației mele bolnave.
Totuși..., tu ai rămas în inima mea,
înceca el să se reapropie de ea,
căutându-te, pentru sufletul meu,
nu te-am găsit, atunci,
dar L-am descoperit pe Dumnezeu.

Știi, cele două drepte paralele,
care nu se întâlnesc niciodată,
axa vieții și cea a divinității,

eu le-am imaginat o altă soartă,
le-am apropiat, împotriva sorții,
iar pentru a ta prețuire și cinstire,
am făcut aceasta prin iubire,
luptând, zi de zi, pe cărările vieții,
să rămână totul, pe veci, eternității.

Dar ce te-au năpădit, omule,
toate amintirile acestea, acum,
tu ai câștigat, până la urmă, oricum,
concurența, așa este, a fost dură,
dar, mereu, ți-ai depășit a ta măsură
și am apreciat, atunci, toate acestea,
nu mai tot relua, întruna, povestea!...

Da, însă, în timp, toate s-au adunat
și când ajungem la apusul vieții,
încercăm să-i mulțumim divinității.
Nu mai pot păstra un mister,
am pierdut acea voință de fier,
de data asta, știi că mă vrea,
voi pleca iar, mă voi duce la El,
mă cheamă, acum, sus, în cer,
de data asta, mi-a dat și-un motiv,
pentru voi, pe Pământ, sugestiv,
un nume de boală, în limbaj medical,
mi l-a trimis într-un mod cordial,
d-asta te-am căutat, voiam să știi,
schimb grădina ta cu cea a Domnului.

FRUMOS ȘI URÂT

Cine recunoaște,
Doamne, că-i urât?
Nici dacă-i pui
ștreangul de gât,
pentru că urâtul
nu există, ca atare,
nu vine din înfățișare,
ci izvorăște
dintr-a noastră stare.

Ce se vede, din afară,
e-o aură ce ne înconjoară,
un amestec de lumini și umbre,
ce îl emite continuu, dar filtrat,
psihicul nostru dominant.
Nu este doar o vorbă goală,
să spunem că urâtenia
nu-i o imagine, ci este-o boală.

Frumusețea vine când
lumina noastră, interioară,
nu mai are loc în noi
și dă pe dinafară.

Armonia a ce e înăuntru,
cu ce-i afară,

ne-ajută să formăm un tot,
cu ce ne înconjoară,
cine poate s-o aibă-n a sa fire
îi radiază pe ceilalți cu iubire.

DACĂ AȘ FI EMINESCU!

Dacă aș fi Eminescu...,
n-aș mai căuta flori albastre,
pentru că ori nu mai sunt,
ori nu mai sunt ale noastre!

Străini, frumoși sau urâți,
care au bani de dat,
i-au cumpărat pe mulți...,
și muzele le-au cumpărat!

Dacă aș fi Eminescu...,
n-aș mai cânta codrii falnici,
pentru că ei nu mai sunt,
i-au doborât oamenii jalnici!

În loc de teii îmbietori,
de poezie mult iubitori,
avem tufișuri, plantate prost,
în parcuri făcute fără rost!

Dacă aș fi Eminescu...,
lacul nuferilor galbeni
nu l-aș mai recunoaște,
e plin cu bale de broaște!

De steaua care a răsărit,
n-aș mai putea vorbi,
sunt stele mii, ce tot apun,
cad, luând și ce-i mai bun!

Dacă aș fi Eminescu...,
Luceafărul nu-mi va fi far,
locul lui, astăzi, este luat
de-un mândru satelit militar!

Dacă aș fi Eminescu...,
n-aș mai avea de ce vorbi
de proletari și împărați,
ci de veri, cumetri și frați!...

Unde ești tu, Țepeș Doamne?...
Să-i pui pe toți la un loc,
între ei să se mănânce,
nu trebuie să le dai foc!...

Și să-i ții, Doamne, acolo...,
neascultând de-al lor suspin,
când vor ști ce este munca,
și să-i vezi atunci, ce chin!...

Unii se vor da bolnavi,
alții s-or considera nebuni,
nu-i văitați, însă, prea tare,
să știți, ce-au ei nu doare!

Grijă mare la tineri să aveți,
nu-i „educați” cu alcool și tutun,
faceți pentru ei tot ce puteți,
să aveți un viitor mai bun!

PING-PONG CU GÂNDURI

Ping,
gândul lui,
pong,
gândul ei,
ping-pong,
ping-pong,
ping-pong,
din ce în ce mai des.
Când toți înțelegeau, ea a ales.
Ping, ping, ping,
și pong nu mai venea!
El a înțeles,
s-a recules....
Pong, pong, pong....

EUFORIE

Mare bucurie
ar putea să fie,
a plecat o lume
ce nu te lăsa
să ai viața ta.
Ar veni, se spune,
o vreme minune,
când o să trăim
fără să muncim.
Unii se făleau,
alții demonstrau,
prea mulți leneveau.
Însă, eu-am muncit
și am construit,
am tras chiar pe brânci
mult timp de atunci.
Apă de n-aveam,
fântână săpam,
bani de n-am avut,
bancă am făcut.

Chiar de-i peste mine,
Soarele apune,
numai sigla mea
stă sus ca o stea,
în adâncul nopții
când dormeau cu toții.

Dumnezeu,
de-ar fi,
chiar mi-ar mulțumi,
că-n ograda Sa,
s-a trezit c-o stea,
să-I mai ia din grijă,
măcar o tarla.

BINELE DE MÂINE

Când sunt cu tine,
nu-ți e gândul la mine,
nu-mi este bine, dar
binele meu va fi mâine.

Când nu ești cu mine,
mi-e tare dor de tine,
nu mă simt bine, dar
binele meu va fi mâine.

Azi, pentru mine,
bine înseamnă-un câine,
pentru el este bine, dar
binele meu va fi mâine.

Va mai fi, oare, un mâine?
Poate, printr-o minune,
se va schimba-n poimâine!
Binele meu nu va fi mâine!

Mă tot gândesc la tine,
știind că ieri ți-a fost bine,
îți doresc numai bine,
pentru astăzi și mâine!

DATORIE ȘI VIAȚĂ

Viață, piață, greață,
datorii puhoi,
se țin după noi.
Timpul trece,
fără trăire,
fără iubire!
Putem retrăi
ce am irosit,
sau le luăm cu noi
și-n viața d'apoi?

CHEIA CERULUI⁸

Credeam
că am tot Pământul
pe umerii mei,
așa trăit-am
frumoși ani,
dar grei.

Deodată,
ceva s-a-ntâmpat,
Dumnezeu
părerea și-a schimbat,
m-a iertat,
a luat durerea din grija mea,
simțeam
că-mi pregătește altceva!

Ai apărut în viața mea,
aveai ceva din ce îmi lipsea,
ce-mi umplea gândul
și-mi anima cântul,
ce păreau, demult, sortite
să rămână,
pe veci, adormite.

---

⁸ Pe aceste versuri, cantautorul Grigore Gheorghe (Gregorio) a compus melodia de muzică ușoară cu același nume, disponibilă pe Youtube

Ai adus cu tine
iubire,
ai adus cu tine
mister,
să-ncercăm
să-l dezlegam împreună,
sau rămâne
cheia noastră spre cer.

DILEMĂ

Mi-ați acaparat tot gândul,
am ajuns pe culmi de viață,
ca un fulg mă simt cu totul,
ce prin aer se răsfață.

Cu întregul gând la tine
și cu trupul, tot, la ea,
vulnerabil, nu sunt bine,
parcă-aș fi un fulg de nea!

Strop de apă aș deveni,
simțind căldura ta,
bob de gheață aș putea fi,
dacă tu m-ai uita!

Este tare greu pe lume,
să ai viața din bucăți,
să fii cu trupu-ntr-o parte
și cu gându-n alte părți!

M-AȘ BUCURA

Demult
nu te-am văzut
și mi-e tare greu,
deși nici nu mai știu
de e bine sau rău!
Mi-ai spus,
c-ai fi vrut să-mi scrii,
dar n-ai făcut-o
că nu mai poți zâmbi.
M-aș bucura
să-mi scrii,
dar nu mă bucur
că nu mai poți zâmbi,
m-aș bucura
să-mi spui oricât de multe,
dar nu mă bucur,
fiindcă nici eu,
nici nu mai pot zâmbi,
nici nu-ți mai pot răspunde.

NEÎMPLINIRE

Existai,
erai o bucurie,
mă întrebam
cât timp o să mai fie?
Se crease un viitor,
speram să fie pasul următor!
Am încercat, ai evitat,
am insistat, ai ezitat,
am disperat, ai refuzat,
te-am căutat, te-am adorat,
chiar te-am divinizat.
Simt că nu e bine,
nu vom forma un tot,
eu te vreau întruna
și o să fac ce pot,
să-mi luminezi viața,
să fii a mea de tot.
De soarta nu mă ajută,
mai mult eu nu mai pot,
nu voi mai fi același,
voi fi bolnav,
voi fi nebun
sau voi fi mort.

RUPEREA

O întâmplare,
ne găsim doi,
răscolim totul din noi,
cap la cap, miliarde de neuroni,
fire de păr mii, răspândite pe noi,
ne atingem degetele,
mâinile și picioarele,
care n-au un model,
par a fi toate la fel,
într-o supremă armonie
se unesc pe veșnicie,
zicem noi cu dărnicie.
Dar, veșnicia-i cât văzduhul
doar la cei săraci cu duhul.
Adunarea, făcută cu plăcere,
pic cu pic, devine durere,
neuronii mei
sunt mai buni ca ai tăi,
părul tău
este mai frumos ca al meu,
mâinile tale de felină
nu-s pline de motorină,
tu iubești mai mult cultura,
eu prefer agricultura.
Ăsta-i doar începutul!

NOAPTEA

Mult întuneric, puțină lumină,
nimeni n-are vreo vină,
la mijloc, tu, erai divină,
ca pe cer, o lună plină.

Te priveam ca pe-o minune,
și te iubesc, păream a spune,
făceai un semn, nu se aude,
și te duceai spre nu știu unde.

Stai, nu pleca făptură dragă,
să facem lumea să-nțeleagă
că viața nu-i o noapte neagră.

Depinde numai de noi
să nu mergem înapoi,
putem merge înainte
cu iubire și cu minte.

Viața tăiat-a a noastră rază,
lăsând de afară să se vadă
nu doar un dor ce nu se stinge,
ci și o noapte care-nvinge.

CEDARE

A nu trăi
de teama morții,
a nu muri
de dragul vieții,
a nu iubi,
plângându-ți morții,
nu mai ești,
te-ai predat sorții.

CÂT ÎMI LIPSEȘTI!...

Ai dispărut
din viața mea
și ai luat cu tine
mult din ea.
Îți scriam
mesaje cu vorbe grele,
îți trimiteam
poezii rele,
nu era o întâmplare,
ci pentru
că-mi lipseai cu disperare.
Fără tine,
finalul săptămânii
parcă e sfârșitul lumii,
muncesc mult
și fac de toate,
dar cu mintea-n altă parte.
Privesc în depărtare,
în zadar,
către vecinul cofetar,
ce păzește-un galantar,
și cântă într-una,
mai mult pentru pereți,
nu dintr-o mare bucurie,
ci dintr-o mare lipsă de clienți.
Fără tine,
duminicile curg lin,

dar ele aduc a chin.
Acest dor continuu,
trecător,
mă ține viu,
pentru-un posibil viitor.

ȘI TOTUȘI, TRECE!...

Cândva, pe când
primeam mesajul tău,
era precum
trimis de Dumnezeu,
nimic pe lume
nu era mai sfânt,
el îmi umplea, pe loc,
întregul gând.
Gându-mi era la tine,
atât de mult,
toți cei din jur înțelegeau,
dar tu te-ai prefăcut.
Azi, nici măcar
nu mai tresar
când văd mesajul tău
că vine iar.
Acum, e ca al tuturor,
fără inimă și fără dor.
Atunci,
chiar că te-ai cuprins
de acel farmec sfânt,
acum,
o știu prea bine,
dar tot așa de bine știu
că n-a fost pentru mine.

Eu te-am privit,
de la început,
smerit,
ca pe-o icoană,
dar tu ai vrut să fii,
doar o cucoană.
Eu am văzut în tine
pe Maria,
sfânta și eterna,
iar tu n-ai vrut
să fii, decât,
Maria Magdalena.

REVENIRE

Când iubești,
totul e bine,
numai din interior se vede,
te superi
că mulți nu te ascultă,
te miri
că nimeni nu te crede.
Uneori,
treci dincolo de noi,
acolo,
unde toate-s clare,
îngerii sunt îngeri
și dracii sunt goi,
vezi cum e acolo,
te-ntorci înapoi.
Găsești lumea altfel,
oameni buni care fac bine,
oameni buni care fac rău,
alții răi vopsiți în bine,
intenții bune față de tine,
nimic real în interesul tău.
Adevăr bine ascuns,
realitate greu de pătruns
la orizontul acestei lumi,
puțini doar recunosc,
că de nimic nu-s buni.

EGALI ÎN MOARTE

Părinți, copii,
profesori, elevi,
creștere, educare și nervi,
într-un sens predispus,
ce vine de sus.
Timpul trece,
viața ne suprapune,
cu rele și bune,
că fiecare
o singură dată apune.
Bunici,
ce-și îngroapă nepoții,
dulăi,
ce învață de la căței,
nimic nu ne mai deosebește,
atunci,
când suntem în apropierea ei.
Nu este de niciun folos
să mai fim radicali,
acolo,
suntem cu toții egali.
Dacă finalul e același
și este prestabilit,
măcar parcursul vieții
merită să-l facem deosebit.

DIMINEAȚA SPERANȚEI

Viața,
între un viitor ipotetic
și un trecut ferm,
este greu de trăit,
pentru cei ce se tem.
Pentru ca trecutul
să-l tragă după el,
viitorul să-l împingă-nainte,
dă, Doamne, omului ș-altceva,
decât suflet și minte!
Dă-i o speranță,
celui ce n-are,
la o femeie,
dă-i-o-ntr-o floare,
la un muribund,
dă-i-o-ntr-un gând.
Ea va încolți,
minuni va înfăptui,
trecutul îl va da înapoi,
viitorul va veni peste noi,
schimbând a noastră viață
într-o nouă
și frumoasă
dimineată.

GÂND DE PRIMĂVARĂ

Azi,
am făcut curățenie
pe birou, în suflet și în gând,
probabil pentru asta
a dat Dumnezeu
primăvara pe Pământ.
Am aruncat invitațiile,
onorate și neonorate,
am șters din gând,
cât am putut,
restul iubirilor,
acceptate sau neacceptate,
care lasă urme-n vene
și produc dureri eterne.
Aș vrea ceva nou,
chiar dacă doare,
dar care nu dispare,
să găsesc un nou drum,
ce nu se termină-n scrum,
să nu fie o nouă povară
după care să curăț
la primăvară.

PĂDUREA VIEȚII

Ne căutam,
prin aceeași pădure,
deși păream a fi,
tu în pădurea ta,
eu în pădurea mea,
ele erau unite,
pe linii doar lor cunoscute.
Nu ne vedeam de copaci,
prea mulți și prea deși.
Ce puteai să faci?
Lăstari noi au dat,
pădurea s-a îndesit,
mai mult ne-a îndepărtat.
Timpul însă zboară,
aparent, fără să doară,
copacii au început să moară,
lăsând să ne unească
o rază de lumină
de esență divină.

Când am rămas
numai noi doi,
în interior aproape goi,
aveam destulă lumină,
dar nu mai aveam putere
s-ajungem la ce am visat
și atât ne-am căutat.
Sper ca frunzele noastre
să nu se fi uscat!

PRESIUNEA TIMPULUI

În fiecare zi de luni,
simțim cum de nimic
nu suntem buni,
presiunea timpului ce vine
pentru numai șapte zile!

01.01.2000,
n-a fost ca fiecare zi de luni,
altceva am simțit,
de presiunea timpului eram strivit.
Un mare și multiplu început,
de săptămână și de lună,
de deceniu și de veac,
un nou mileniu sta să vină,
nu știam ce trebuia să fac
ca de aceasta să scap!
O singura soluție de fugă,
libertatea timpului...,
să îl lăsăm să curgă!

ÎNGERI PĂTAȚI

Ne naștem puri;
dacă atunci am muri,
îngeri am deveni.
Așa să rămânem
ne dorim tare,
orice pată viitoare ne doare.
La școală, poezia e teroare,
nota proastă e oroare,
dacă am rămâne așa
am putea evolua?

Ce este trăire, e păcătuire!...
Examenul sorții de-l cădem,
n-avem noroc,
nimic nu putem face,
ne înnegrim pe loc,
apoi, orice picătură de culoare
este o mare sărbătoare!

AGONIA CIFRELOR⁹

La treisprezece ani
după sfârșitul lumii,
avem, fără să ne pese,
tot felul de crize,
din ce în ce mai dese,
Dumnezeu ne-ncearcă
cu noi și noi pedepse.

666

ne-a intrat în oase,
nebuni cu palate,
gripe inventate,
12 12 12,
noi cifre repetate,
creează psihoze,
apără-ne, Doamne,
de ce-o să urmeze!
Privim buimaci la toate
cum ne depărtează
de realitate,
chiar și cei mai buni
nu mai pot răzbate
de atâți nebuni,
bine e că anul
n-are treisprezece luni!

---

⁹ Poezie scrisă în anul 2013

SFÂRȘITUL VESELIEI

Era unul dintre
șase frați,
se pregătea pentru
a șasea căsătorie,
iubea sincer alte
șase femei
de la care mama sa,
de nouăzeci și șase de ani,
aștepta măcar un nepot.
Între timp, inventa
produse, tehnologii,
multe alte lucruri,
dar nu și copii.
Să trăiești boem,
este mult mai ușor
decât să investești
în viitor.

Când inventezi
în tehnică,
întâi muncești
și apoi câștigi,
și a făcut-o.
Când inventezi
în viață,
întâi câștigi
și apoi plătești,

și a plătit-o,
într-una din dimineți,
a murit singur
între patru pereți.

COPILUL ȘI CĂȚELUL

Copil fiind,
mă simțeam singur,
pe mama am presat-o,
să mă asigur
că îmi aduce un frate,
să mă joc cu el,
sau... îmi cumpără un cățel!
Cățelul
a fost varianta mai ușoară –
aparent, fără să doară,
o minune jucăușă
ce umbla din ușă-n ușă.
Devenisem om matur,
nu mai eram eu mititelul,
ci, de-acum, era cățelul!

OAMENI ȘI CÂINI

Ca un copil,
care rămâne mereu mic,
ca un adult,
care nu uită nimic,
era consecvent în tot ce făcea,
te mușca, deși te iubea.
M-a făcut
să cunosc oameni noi,
ne-a ajutat
să ne știm mai bine-ntre noi,
ne-a învățat să nu fim rasiști,
iubindu-i la fel,
pe cei albi, pe cei negri
sau pe metiși.
Era peste tot cu ochii lui blânzi,
venea peste tine
când voiai să te-ntinzi,
ca prin minune, el te lungea
exact acolo und-te durea.
Acum, ce mult îmi lipsește,
a fost și mă doare că nu mai este!
L-a luat la El, Dumnezeu,
pe Blacky, cățelul meu.

SUFERINȚE DE CÂINE

Îi simțeam bătăile inimii,
când îl vaccina,
nu se mai termina!
Mă dureau
rănile din tălpile-i păroase,
ce se infectau,
se vindecau, altele-apăreau...
Mă intriga prostia lui,
fura ciorapi, mănuși,
le păzea, apoi le-nghițea,
ce mai suferea pân-le vomita!
Iubeam urechile lui clăpăuge,
mai mereu pline de sânge!
Mi-a fost greu să le trăiesc,
dar, acum, ce mult îmi lipsesc!

CÂINI TRIȘTI!

De ce sunt
câinii Bucureștiului triști?
Poate, pentru c-au dispărut
și ai lor artiști,
ce ne-nsoțeau
pe trotuar, prin parcuri,
pe trecerea de pietoni,
cu privirea senină
și veselia lor de bufoni!
Boema canină,
ca și cea umană,
e pe ducă,
cine s-o salveze,
când toți sunt puși
pe căpățuială sau pe fugă?
Într-o lume de falși boieri
și hingheri,
până și artiștii
devenit-au stingheri,
nu mai e loc pentru visători,
nu par să mai fie folositori.
Că sunt oameni sau câini,
trăind ca niște frați,
cei din stradă
nu se pot apăra și,
fără ajutor, fi-vor eliminați.

VIAȚĂ SAU CALCULATOR?

Fiecare-și vrea prietenii lui,
sunt sprijinul sufletului,
că suntem mari sau mici,
ne fac mai puternici, voinici,
dar, acum, ne este mai ușor,
s-avem prieten un calculator,
ne aduce știință și putere,
fără iubire, fără durere!

Ești pornit, adeseori,
să încerci să te măsoari,
dacă chiar faci tot ce poți,
și-ți găsești timp pentru toți.
La început,
crește o plantă,
grijă ai tot timpul de ea,
să aibă lumină,
dă-i mereu apă să bea!
Apoi,
un animal încearcă să-l crești,
abia, după aceea,
ești pregătit să iubești.

Să aibă apă
și mereu ce mânca,
după care, și pentru tine,
poți cere Domnului ceva!...

Speră la o viață frumoasă,
cu educație aleasă,
având calculatorul,
nu-n pat, ci pe masă,
plante, animale
împrejur și în casă!
Cine iubește calculatorul,
în loc de-o floare,
o pisică, un cățel,
nu va trăi frumos,
ci doar el pentru el.

DULĂUL ȘI PISOIUL

Un dulău, destul de rău,
stăpân pe domeniul său,
curtea toată și la poartă,
toți din grajduri și cotețe,
au trebuit ca să învețe
că, pentru a le fi lor bine,
trebuie să ceară voie,
printre alții..., și la câine!
Ziua toată stă de pază,
noaptea, el mereu veghează
să nu vină cineva
neinvitat în zona sa.
Ar fi trebuit să fie
mulțumit cu a sa moșie,
dar o durere tot avea...,
bucătăria era a altuia!
Acolo... se lăfăia,
pe la toți se gudura,
o vietate zburlită și mică,
un amărât de pui de pisică!
Dulăul abia aștepta
să-l prindă-n ograda sa,
să-i arate el, hapsânul,
cine e de fapt stăpânul!
Fiecare-o grijă avea,
când pleca pe undeva,
să fie închis pisiul, sigur,

să nu decidă dulăul singur!
Într-o zi, lungă, de vară,
de dimineață până-n seară,
de amorțeală, de plictiseală,
am plecat și eu prin pădure,
după fragi și după mure!...
Cum umblam, cu mintea dusă,
cu vigilența apusă,
mi-amintii, așa-ntr-o-doară,
c-am uitat pisiul afară!
Imaginația mi-o luă razna,
vedeam dulăul mâncând pisiul,
îmi reproșam tot tărăboiul!
C-o viteză, demnă de record,
am ajuns acasă ca să văd,
soluția problemei naturale,
minunea negocierii animale,
dulăul stătea la soare,
tolănit, cu burta-n sus,
iar, peste el...,
pisiul dormea..., dus.

SFIOASA

Tronca, tronca,
prin grădină,
ce-o fi oare?
o felină
venise de undeva
și zburda prin curtea mea.
Nu era ea siameză,
dar nici o tomberoneză!
Era așa de sfioasă...,
nu voia să intre-n casă,
să stea cu mine la masă,
dar o priveam pe fereastră!
O zăream cum se răsfață,
cu lăbuțele pe față,
cu privirea șugubeață,
ne iubeam... de la distanță!
Cum ziceam odată „pis”,
se uita la mine fix,
parc-avea ceva de spus,
tot o-nțelege cineva,
că ea ar bea și ar mânca!

I-am făcut un loc al ei,
pe una dintre alei,
cu biscuiți, apă, pește,
și mănâncă..., nu glumește!
Când termină joaca ei,

doarme în papucii mei!
Acum, e bine, că e vară,
dar ce-o să facă la iarnă?
O să-i fac eu un culcuș,
să doarmă-n el ca pe pluș,
iar în casă va intra,
când va voi... „pisica mea”.

Acum, am un suflețel
și o să am grijă de el,
mi-a mai scăzut și din dorul
de „măria sa” ... calculatorul.

PRIETENII PISICII

Locul pisicii cu mâncare,
e vizitat de multe animale,
împreună..., sau fiecare!
Vrăbiile, zglobii și multe,
tot timpul vor să se înfrupte,
pe gard, pe tava cu merinde,
ele se găsesc oriunde,
sar în castronul cu apă,
se stropesc sau se adapă,
parcă formează o sfârlează,
dar... una din ele veghează.
Deodată..., liniște se face,
cineva vrea să le-atace?
Nu e decât... un guguștiuc,
care mai este și uituc,
a uitat că nu e-o glumă
să fii cu ele împreună,
care defilează-ntruna,
printre el și boabe,
una câte una!

Și-a încercat și el norocul, iar,
dar, și de data asta, în zadar!
Ele tare s-au mai bucurat,
că pe intrus l-au alungat!
Dacă ziua este așa,
noaptea,
la liniște te-ai aștepta,

n-ar mai fi alte viețuitoare
să atenteze la a lor mâncare!
Doar că melcii, liniștiți și lenți,
nu sunt chiar niște nătăfleți,
își iau casa la spinare
și pornesc după mâncare,
dovadă că pe cărare
sunt urmele lor sclipitoare
care vin din curte, de oriunde,
și ajung la tava cu merinde.

Nu te poți păzi de ei,
deși nu sunt niște zmei,
chiar de sunt așa înceți,
sunt foarte inteligenți,
merg doar pe lângă pereți,
ca nu cumva, din întâmplare,
să-i calci noaptea în picioare.
Urcă garduri, urcă ziduri,
chiar că ei te pun pe gânduri,
nu fac deloc calea întoarsă
decât sătui și cu a lor casă.

Dar am și eu o casă a mea,
și acolo am multă treabă,
pe care o s-o fac în grabă,
mai am și-un calculator,
și de el îmi este dor,
dar înaintea tuturor,
am și alte animale, plante
ce trebuiesc adăpate.

PISICA ȘI CĂȚELUL

Pufoasă și mică,
gingașa pisică,
avea a ei muncă,
cu a ei stăpână, împreună,
vindeau ziare, mână-n mână.
Venea omul de la piață,
cu un zâmbet larg pe față,
de la pisica șugubeață!
Cățelul pletos,
privind doar în jos,
cu picioare scurte
și cu gânduri multe,
își făcea traseul,
uda câte o floare,
și vreun copac,
făcea treaba mare,
și-i puneă capac,
alerga o rață-n păpuriș,
mârâia câte un bețiv
găsit prin tufiș.
Întorcându-ne acasă,
văzu pisica pe masă,
cum stătea lângă ziare,
plină de-ncântare.
Se ridică spre ea, pe lăbuțe,
altfel decât cu alte mâțe,
cu o privire galeșă,

spre pisica țanțoșă.
Aceasta, la rândul ei,
mai blândă decât cu alți căței,
gheruțele nu și-le-a scos,
n-a scuipat în sus și-n jos.
Cei doi s-au apropiat,
ușor, cum nimeni n-a sperat,
și, bot în bot, ei s-au pupat!
Fericire mare, pentru fiecare,
așteptau să iasă la plimbare.

De lungă durată n-a fost,
vânzarea de ziare mergea prost,
pisica a plecat cu chioșc cu tot.
Așa e viața,
trecuse partea cea mai grea
și s-au poticnit în altceva.

GRĂDINA DOMNULUI

În mijlocul câmpului,
în bătaia vântului,
parcă-n ciuda gândului,
împrejur, sârmă ghimpată,
inutil, doar să se vadă!
Animale, plante,
oameni, ce se vor aparte,
sunt cu toții la un loc,
derulând al vieții joc.
Un păun se umflă-n pene,
lângă o privighetoare
care se vrea sclipitoare,
florile..., mândre de ele...,
se veștejesc de tinerele,
vor să devină... imortele!
Oamenii...
nici nu știu ce-și mai doresc,
frumoși, puternici
și deștepți să fie,
dacă se poate, pe veșnicie!
Alături, niște ciori,
printre oameni, printre flori,
țop-țop-țop, peste miriște,
fără ca graba să le miște,
pe veșnicie nu dau doi bani,
nici nu vor s-ajungă-n rai,
visele nu le răsfată,

fiindcă le trăiesc... în viață!
Ici-colo,
găsesc câte-o sămânță,
și ne privesc cu-ngăduință,
căci în viața lor,
cu sutele de ani,
poate-și vor mai aminti vreodată,
că am fost cândva contemporani.
Nu tot ce-i drag omului,
e-n curgerea timpului,
asta-i voia Domnului...,
așa-i și grădina Lui!...

CURTEA PĂRINTEASCĂ

Casa veche parcă pică,
și pare mai mică.
Curtea, cândva, plină de noi,
acum, pomi netunși,
buruieni și noroi,
cotețe și grajduri,
fremătau de viață,
cai, vaci, rațe, găini,
azi, goale, năpădite de ciulini.
De la câine,
nici sârma n-a mai rezistat,
au luat-o căutătorii de fier vechi
de la margine de sat.
Tata, care ne hrănea și bătea,
un rug de mure-i acum,
peste tot se-ntinde
și curtea o cuprinde,
nici acum nu ne răsfăță,
ne înțeapă și agață.
Mama, un tei plin de arome,
ne liniștește și ne-adoarme.
Cele trei surori,
cândva ca niște flori,
ale părinților fructe,
se-ntâlnesc
doar să se-nfrunte.
Fratele, mai mult lipsă,

atunci ca și acum,
preocupat mai mult
de alcool și de fum.
Cât despre mine,
să dorm aș vrea,
oricât de mult,
să nu mai pot
durerea lumii s-ascult,
să visez cum viața noastră
o ia de la-nceput.

RESTURI

Resturi de fructe
sunt foarte multe,
resturi de pâine,
de azi pe mâine,
resturi de haine,
cârpite, dar faine,
resturi de cărți
te-ajută să-nveți,
resturi de eră,
pentru cine mai speră,
resturi de iubire,
ce vis subțire,
resturi de oameni,
flămânzi și fameni,
resturi de viață
avem în față!

Stau și mă-ntreb,
mai e ceva-ntreg?

Fructe străine,
de chimie pline,
pâine umflată,
parcă-i din vată,
haine, scumpe tare,
de înmormântare,
cărți groase și multe,

de nimeni citite,
vor mai fi ere noi,
dar nu pentru voi,
iubire de zor,
la televizor,
oameni solizi, întregi,
musculoși, dar blegi,
viața-i toată-n față,
da-n umbră și ceață!...

ZBORUL DIN VIS

Dimineață, iar,
soarele răsare,
mă trezesc din nou,
nu-mi prea este foame,
dar mănânc un ou,
la serviciu plec,
deși nu am chef,
că am ca șef un bou,
aer de cavou.

Dar noroc cu harul
de la Dumnezeu,
ce îmi umple carul,
ceva, mereu, nou.

Seara, privind luna,
ca pe-un bibelou,
încerc să adorm,
somnul vine greu,
fiindcă-i zarvă mare
lângă blocul meu,
de la un depou.

Totuși, visez că zbor,
trec din nor în nor,
nu-i prea mult popor,
pare-un viitor,
nu mai vreau să mor!...

VISUL DIN VIS¹⁰

Vis,
la țarm de mare,
unde-am cunoscut iubirea de copil,
atâta că nu puteam să mai respir,
dar și pe cea de om matur,
când căsnicia e-mprejur,
ca un destin invers de flutur,
întâi, zbori și te-nveselești,
apoi, tot restul vieții, te târăști!...
Dormeam..., sau nu dormeam,
în chinurile facerii unui vis,
așa se nasc visele-n paradis!...
Apăruseși,
cu o ceată de gălăgioși,
foarte tineri și frumoși.
Unii priveau nedumeriți,
alții, păreau a fi smeriți.
Vor de la tine idei,
abia așteaptă să devină zei!
Măi omule, trezește-te!
Nu ești bucuros,
te văd preocupat,
nu este cum m-am așteptat?
ziceai tu,
strângându-mă scuturat.

---

¹⁰ Vis premonitiv apariției Teatrului Nostrum

Zeul zeilor te-a ales,
ți-i-a trimis să te ajute
și să te faci înțeleș!
Hm!...
Tocmai,
le-am primit pe-astea toate,
nu-n vis, ci-n realitate,
de la niște oameni,
nu de la niște zei,
așteaptă de la mine
să scriu pentru ei,
să le fiu
și saltimbanc, și demiurg,
să curg pentru ei, să tot curg,
din amurg în amurg,
să le dau semințe de vis,
pentru a-și crea,
aici, al lor paradis.
Poți avea totul
și-n cer și pe pământ?
Să le leg împreună,
mă bântuie-un gând!

HAI LA TEATRUL NOSTRUM!¹¹

Teatrul Nostrum,
gata..., este...,
nu mai e doar o poveste.
Are Julietă¹² și Romeo¹³,
este jucat ca la rodeo,
la bloc și nu la balcon,
este astăzi de bonton.
Scară spre infinit el are
și nu din întâmplare,
urci cu gândul,
cobori cu timpul¹⁴.
Freddy¹⁵, mereu un tăcut,
de jucat foarte plăcut,
text nu ai de învățat,
și mereu ești mângâiat,
că bărbații vor, tot timpul,
să îl joace toți, cu schimbul.
Cum prevedea Nostradamus¹⁶,
se vinde și un Stradivarius,
dar, când puneau prețul la cale,
hop..., poliția pe cărare.

---

¹¹ Cronica poetică a spectacolului de debut al Teatrului Nostrum, „Seniorii în direct”, în anul 2016

¹² Rodica Subțirelu

¹³ Petre Răcănel

¹⁴ Silvia Săracu și Nicolae Vasile

¹⁵ Silvia Săracu și Nicolae Vasile

¹⁶ Daniel Neguț și Dan Gîju

Culmea navigării pe calculator,
se face, prin soft, și un viol!
Codrul verde
nici că se mai vede,
este negru și plin de ciori,
nu vin spre tine, nu te atacă,
te-nveselește, nu-ți dă fiori.
Există, totuși,
și un pom verde¹⁷,
cel al iubirii ce nu se pierde.
Cine nu știe
să se comporte,
primește-un prostavenin forte¹⁸.
Femeile, ne-nchise cu gardul,
se țin aproape, cu cardul¹⁹,
iar bărbații
cu miros de femeie,
tânjesc după Elena²⁰,
femeie cu scânteie!..
Peste toți și peste toate,
domnește Claudia²¹,
cum poate,
când cu țipete
și când cu șoapte.
La mulți ani și sănătate!

---

¹⁷ Geta Heimerl

¹⁸ Mariana Anghel și Corneliu Zeana

¹⁹ Dana Gîju și Corneliu Zeana

²⁰ Elena Armenescu

²¹ Claudia Motea

CASA DIN RAI

Pe-o pajiște verde,
doar soarele-o vede,
răsărise-o casă,
nespus de frumoasă.

Pe acoperiș,
ca-ntr-un luminiș,
totul era-nflorat,
frumos colorat.

Cap de prunc părea,
cu pletele aiurea,
să nu dispară-n vânt,
mi-era primul gând.

Zumzetul de-albine,
ce venea spre mine,
îmi da de-nțeles,
nu-s doar eu ales.

Iarba verde, multă,
pădurea ce-ascultă,
totu-i o plăcere...,
din lapte și miere.

Aș rămâne-n vis,
mereu mi-am promis,
dar aud ceva sâcâitor,
era un ceas deșteptător.

CURCUBEU ROTIT

Flori multicolore
aranjate-n boltă,
te îmbie să vii,
îți deschid-o poartă.

La soare și-n apă,
îngerii s-adapă,
încerci să te apropii,
îi prinzi, dar îți scapă.

Sunt prea lunecoși,
parcă-s luminoși,
lumina te-orbește,
totul se-nvârtește!

Curcubeu rotit
ce ai de vestit?...
ca să iau cu mine
ce-mi trebuie mâine.

În albul profund,
te-nvârt și te-afund,
să iei ce-ți dorești,
ca să poți să crești!

POMI DE GHEAȚĂ

Pomi de gheață,
pomi de gheață,
ce privirea ne-o răsfăță,
frumusețea-i doar la față!

Pe suportul vostru ludic,
apa sfântă, generoasă,
după o noapte geroasă,
a devenit periculoasă.

Strălucirea de poveste,
veste bună nu prea este,
ruptura de se produce,
moarte, cu ea, poate aduce.

Străfundul nostru-i de apă,
iar văzduhu-l tot adapă,
sufletul ni-i tot de gheață,
dă-ne, Doamne, o povață!

NEMULȚUMITUL

Fire răzvrătită,
de femei iubită,
de bărbați hulită,
având idei clare,
ținte ideale,
încercând să facă,
și chiar să desfacă,
legături subtile,
multe... inutile.

Nimic nu contează,
atunci când lucrează,
șefi, familie, căței,
nici să n-audă de ei.

Multe rezultate,
renumite toate,
când le-a obținut,
nu-i satisfăcut!

TIMPUL ȘI BANII

Doamne,
dă-mi o picătură din Univers
și ți-o umplu cu planete,
dar dă-mi și milioanele de ani,
dă-mi Pământul
și ți-l umplu cu alte continente,
dar dă-mi și miile de ani,
dă-mi, continentul,
chiar numai o parte,
și ți-l umplu cu state.
Dar ai răbdare,
stai și Tu și socoate,
nu le pot face, așa ușor,
pe toate!

Dă-mi o țară
cu oameni buni,
să știe
să-i recunoască pe străbuni,
să știe să învețe de la toți,
și o să vezi că după noi,
să te ții, n-o să mai poți!

Timpul o să curgă-n valuri,
realizări vor fi tot mai multe,
în ani, luni, zile, ore și minute!

Multă vreme ne-am măsurat
timpul cu secunda,
ce vremuri...,
acum ne pare lungă
și nanosecunda!...
Ce-nseamnă nanosecunda
în fața milioaneilor de ani?...
Nimic în timp...,
dar,
azi,
foarte mult în... bani!

LEACUL SINGURĂȚII

Nicicând,
nu mi-am dorit mai mult,
să fiu singur cu mine,
numai așa,
în liniște,
mă pot gândi la tine!
Cândva, singurătatea
ne-o petreceam în doi,
acum,
nu mai putem,
doar,
poate,
dând timpul înapoi!
Muncesc, din greu,
să-mi omor gândul,
visez, mereu,
ca să uit totul!

TRISTEȚEA CĂDERII

Darul Domnului
ce vine,
și tot vine,
către mine,
mă ajută,
mă conduce,
și tot duce,
într-o bună
viață dulce.

Dar ce-aduce
se și duce,
tot ce urcă
se și surpă.

Spune-mi, Doamne,
ce e bine,
să mai cred
sau nu în tine?
Spune-mi, Doamne,
ce urmează,
o mai fi bine cu mine?
Spune-mi, Doamne,
ce mă ține?

Dragostea și datoria
celor care țin la tine!

WEEKEND DE JOI

Weekend de joi
doar pentru doi,
cu gânduri noi
pentru perioada d'apoi.
Printre eoliene vii
și câmpuri pustii,
căutând locuri noi,
să scoatem vlaga din noi.
Pentru noi începuturi,
a nimeri la o nuntă,
chiar te bucuri,
dacă muzică bună are
și timpanul nu te doare.
La nuntă,
un lăutar afon,
mai bine lua un patefon!
Între seara
albului de rochie
și dimineața
roșului de rodie,
ca un simbol
de viață anterioară
cumpătată,
o mireasă frumoasă,
de noaptea nunții
dărâmată.

DOR DE SULINA

Oraș cu destin de poveste,
unde Dunărea sfârșește
și Europa crește,
ne spune semeț un far,
ieri pe malul mării,
azi lângă bazar.
Europolis,
vis de scriitor,
devenit hotel ulterior,
se zbate acum în ruine
ca și pescadoarele marine,
nu că n-ar mai fi pește,
ca leneșii din poveste,
decât să mestecăm mâncarea,
alegem spre eșafod cărarea.
Străvechiul oraș medieval
dădea cadâne la sultani,
atrăgea oameni cu bani,
să fi trăit acolo mii de ani.
Poți să-l ajungi,
numai pe apă,
d'asta puțini îl încearcă.
Misterul locului îți dă de gândit,
cum pe uscat nu mai e de trăit,
că te poate trage ața
să îți apună acolo viața!

POEZIA VIETŢII

Crescut-ai copii,
acum, creşti nepoţi
şi ai avut grijă
să îi educi pe toţi.
Ai format oameni mulţi,
i-ai învăţat de toate,
le-ai deschis drumul lor,
să trăiască prin fapte.
Ai modelat suflete,
depăşind multe piedici,
azi,
construieşti credinţe
şi ridici biserici!
Privind în urmă,
gândeşti,
a fost frumos,
ce-ar fi să mai fac ceva,
chiar de nu-i de folos!

Compune o melodie,
scrie o poezie!

ÎNCEPUTUL CERCULUI

Toamna,
început și sfârșit!
Dacă,
iarna,
de îngheț te-ai ferit,
primăvara,
ai înflorit,
vara,
te-ai copt,
dar nu te-ai topit,
toamna,
poți culege tot
ce ai crescut,
să ai energie
pentru alt început.

REÎNVIERE

Să învățăm a trăi
cum trăiesc pomii iarna,
fără frunze și flori,
așteptând primăvara.

Muguri umezi, ușor,
prevestesc noua viață,
de-un firav mărtisor,
ne legăm o speranță.

Să iertăm, să uităm
tot ce nu ne-a plăcut,
s-ajutăm, să clădim
ce-i un nou început.

Tot ce-i sfânt reînvie,
într-un sacru mister,
și la noi va să fie,
eu aștept și tot sper.

Dumnezeu ne învață,
ce reînvie-i speranță,
ce-i speranță e viață
și ce-i viață ne-nalță.

CE O SĂ MAI FIE?

Mi-ai spus
să nu te mai iubesc,
dar n-am putut.
Ce poezie!...

Am vrut să uit,
m-am chinuit,
dar n-am putut.
Ce tragedie!...

Ai vrut
să fim amici,
dar n-am putut.
Ce nebunie!...

Aș vrea
ca să iubesc din nou,
oare-oi putea?
Ce-o să mai fie?...

ÎNCEPUTURI DE TOAMNĂ

Oricând
te-ai fi născut,
grădinița
o-ncepi toamna,
în loc de mama,
o ai pe doamna,
deodată,
singur nu mai ești
și nici micuț,
chiar simți cum crești.
Școlile,
de toate felurile,
nu-nfloresc
precum florile,
căci pentru ele,
primăvară este toamna,
când se ițesc, pe rând,
în calea noastră,
floare cu floare,
și ne conduc
pe a vieții cărare.
Și munca
o-ncepi tot atunci,
vara, termini școlile,
vezi pe unde-o mai apuci,
să găsești
tot ce e mai bine,

pentru toți ai tăi
și pentru tine.
Deci...,
este toamna un sfârșit?
Doar pentru cei
ce timpul i-a cam depășit!
Când,
după-atâtea începuturi,
te simți prea copt,
nu renunța,
că asta nu e tot,
dacă nu mai ai ceva nou,
doar pentru tine,
alătură-te celor ce abia încep
și o să-ți fie bine!
Fă tot ce poți,
pentru ei,
ca să le fie bine,
dăruiește-i-te cu totul,
dar nu uita însă de tine,
oricând e loc de mai bine.
Și-n toamna vieții,
începe ceva nou,
pentru sufletul tău,
nu renunța așa ușor,
găsește un întăritor!

BUCURIE PESIMISTĂ

Copiii
sunt bine,
pentru ei,
în străinătate,
la casele lor,
nepoții,
la fel, amintirile-mi
mai sunt de ajutor,
foștii
elevi sau studenți,
nu mai încap pe ecrane,
de cunoscuți și deștepți,
colegii,
de școli și servicii,
la fel ca mine, și ei,
devenim tot mai mici!
Pentru binele tuturor,
sunt bucuros,
mai puțin pentru mine,
din păcate, sunt și sănătos!

TRISTEȚE OPTIMISTĂ

Oasele-mi trosnesc,
urechile-mi țiuie
și, uneori, pocnesc,
picioarele au cărări diferite
și nu mai vor să m-asculte,
gândurile,
mereu în trecut,
care, deși plin,
este amestecat și confuz,
prezent, fără rost,
viitor, făr-orizont,
trup bolnav,
și suflet mort,
din fericire,
încă mai pot!

SINGURĂTATE

Femeie, femeie, femeie,
cea mai frumoasă dintre toate,
mulți te curtează și toți speră,
tu stai în singurătate!

Ce vrei tu cu a ta viață,
tot începe și tot pierde,
dar rămâi mereu aceeași,
singură, cu a ta durere!

Pentru doar această clipă,
cât o viață, în eter,
eliberează a iubirii undă,
de trăire, de mister!

BOALA

Iubirea
e ca o boală,
atenție,
poate fi fatală!
A trecut...,
dar a rămas
o sechelă târzie,
se cheamă... poezie!

HARD ȘI SOFT

Aș vrea să trăiesc
ani mulți și buni,
să-i văd bătrâni
pe tinerii de azi,
frumoși și nebuni,
cei care,
acum, simplifică tot,
corpul e hard
și sufletul, soft!

SINGUR

Vorbesc singur,
singur cu pereții,
ce-am vorbit o viață,
cu frații,
cu părinții,
cu colegii,
cu studenții!
Simt că
nici ei
n-au priceput,
mâine,
o să o iau
de la început!

SURORILE

Creativitatea extremă,
iubirea eternă,
nebunia,
sunt surori,
în zona minții!
Oare,
cine sunt părinții?

CUSUR

Am un cusur,
sunt român,
mai am unul,
din țară afară
nu-mi place
să rămân.
Pot să trăiesc,
și așa,
stau eu și gândesc,
dar femeile
române
nu mă mai iubesc.

SIMBOLURI NAȚIONALE

Secunde, minute,
ore, săptămâni și zile multe,
luni, ani, decenii,
secole și chiar milenii
au pus mână de la mână,
să zidească nația română!

Totul pare a fi gata,
mai vine una,
mai trece alta,
ca orice se naște pe lume,
avea nevoie și de un nume.
L-a găsit un înaintaș isteț,
legat de un imperiu măreț.

România, ca nație,
dintr-a Domnului grație,
are un imn
care, nu știu de ce,
sună, nu a veselie,
ci a chin,
are o monedă
care, după nume, trebuie să ragă,
dar pare că mai mult se roagă,
are o stemă
mai mult ca o anatemă,
avea pe ea sonde și păduri,

care deveni-vor amintiri,
are un steag,
oricât ne-ar fi de drag,
uneori, e cam pribeag,
cu un înțeles profund,
în vremuri tulburi,
are o gaură în fund,
are o zi națională,
ce, pe toți, nu îi răsfată,
unii înjură,
cei mai mulți,
la defilări, îngheață,
are și o limbă,
nu ca simbolurile celelalte,
doar de aleșii nației,
din când în când, votate,
limba română,
toți cei cu suflet de român
și nația română o iubim,
o votăm de câte ori vorbim.

IARNA PE ULIȚĂ, NEWS

Iarna pe uliță,
news,
ulița este, zăpada este,
copiii nu-s,
satul,
doar din bătrâni,
azi doarme dus,
gălăgia de altădată
a apus.
A-nceput,
demult, să cadă
câte-un sat,
și tot n-a stat,
nori negri
vin grămadă peste stat,
aleșii noștri stau la sfat,
dar pare că degeaba,
deocamdat'.

UNDE SUNTEM?

Unde sunt oamenii?

Nu mai sunt,
au devenit câini!

Unde sunt câinii?

Nu mai sunt,
i-au omorât
neoamenii nebuni!

Unde sunt copiii?

Nu mai sunt,
au devenit îngeri,
înainte de a se naște,
deși facem cozi
la sfintele moaște!

Unde sunt îngerii?

Nu mai sunt,
au devenit draci,
ce sunt la tot pasul,
atenție, pe unde calci!

INFERNUL DIN NOI

Ne nășteam dintr-un vis,
venind din Paradis,
creșteam, trăiam, muream,
în infern, ne reciclam
și, poate, în alt corp,
în viață, ne reîntorceam!
Cineva ne-a pedepsit,
să trăim mai intens,
să ne naștem și să murim
mult mai des.
Îngerii și demonii
separați, altădată,
trăiesc, azi, în noi, laolaltă.

Să nu ne mai temem
de viața d-apoi,
s-avem grija
demonilor din noi!

GÂND

N-aș fi crezut,
nicicând,
că m-am obișnuit
să trăiesc
suferind,
picăturile noastre
de gând,
stalactite
și stalagmite
au devenit,
crescând împietrite
într-o coloană de boltă
perenă,
pentru o iubire rece,
eternă!

TAXA LUI CHARON

Dragostea
e o călătorie-n altă lume,
nu știi,
nici când,
nici unde anume.
Turme de umbre,
cu mult nesomn,
fac coadă
la luntrea lui Charon.
Taxa de dus
este iubirea,
iar cea de-ntors,
nefericirea,
depresia e prețul
pentru biletul dus-întors,
mai bine, nu,
prefer să merg pe jos!

OMUL MUNTE

Creste albe,
copaci falnici la poale,
plin de viață tot timpul,
până la ora când moare.

Din înălțimea-i rece,
atent la tot ce trece,
privind semeț la toate,
ajută cu ce poate.

Nu este optimist,
dar nici pesimist,
acceptă mersul sorții,
ciclul vieții și al morții.

Dacă discuți cu el,
înveți fel de fel,
chiar în nenorocire,
găsește ceva fericire!

DACĂ AȘ FI!

Dacă aș fi un cânt,
și-aș fi la tine-n gând,
mereu cu tine-aș fi,
oriunde și oricând.

Dacă aș fi un vers,
pentru tine ales,
aș fi în mintea ta
și-acolo aș tot sta.

Dacă aș fi un vis,
de Domnul trimis,
aș fi la tine-n somn,
cu tine, ca să dorm.

Dacă aș fi un dor,
să-ți fiu ocrotitor,
aș fi aiurea călător,
să-ți fie mai ușor.

Dacă aș fi o lumină
de natură divină,
aș avea o speranță,
să luminez a ta viață.

Nimic din toate nu sunt,
doar un muritor, așteptând,
să vii de oriunde, oricând,
cu al tău *farmec sfânt*.

ECOUL VIEȚII

Prin parc,
mergeam,
fluieram,
ce-i prin jur
nu gândeam,
gropi multe
n-am văzut,
am căzut!

De jos,
te-am văzut,
m-ai văzut...
te-am strigat,
m-ai strigat...
te-ai oprit,
m-am oprit ...
subit!

Deodată,
te-ai întors,
m-am întors...
ți-am vorbit,
mi-ai vorbit...
te-am vrăjit,
m-ai vrăjit...
cumplit!

Apoi,
te-am iubit,
m-ai iubit,
casă bună
am făcut,
și copii
am avut,
doar doi!

Cu noi,
s-au născut,
au crescut,
viață bună
au avut,
și apoi
au fugit,
de noi!

Cei doi,
au ales,
au cules,
multe
au înțeles,
acum vin,
tot mai des,
'napoi!

Noi, toți,
facem tot
ce putem,
oriunde
suntem,
bucuroși
că avem,
nepoți!

Acum,
ne-amintim
cum a fost,
a avut,
n-a avut,
un rost
și mâncăm,
de post!

PRIMA SEARĂ

Prima seară,
cu tine la țară,
ca-ntr-un paradis,
o seară de vis!
La-ntoarcere,
am visat,
prin sufletul tău
m-am plimbat,
am ascultat,
de sute de ori,
ce prilej,
Adamo,
cu *Tombe la neige!*
Doamne,
de ce n-ai oprit,
atunci,
timpul în loc,
de ce ai lăsat
să curgă
al vieții dur joc,
ce vei face Tu,
acum cu noi,
de nu știi altceva,
dă-ne timpu-napoi!

FĂCĂTOR DE OAMENI²²

Prietenul prietenului,
al meu prieten este,
profesorul profesorului
este o poveste!...

De oriunde pleci,
fără să te apleci,
cunoști multe date,
le transformi în fapte,
poți să le compari,
peste ani și... ani.

Ai fost pus pe gânduri
în mai multe rânduri,
forțat să alegi,
și nu să culegi,
să fii sau să ai,
să ceri sau să dai,
să lupți sau să stai,
ai ales mereu
ce a fost mai greu,
oameni să clădești
și să îi călești,
pentru vremuri grele
cu multe părți rele.
Cu multe virtuți,
ai condus pe mulți,

---

²² Profesorului Alexandru Fransua

fiind în multe funcții
în mari instituții,
unde ce ai început,
are prezent,
nu doar trecut.
Peste ani și ani,
precum unghiul drept,
vertical și înțelept,
la lume veghezi,
și azi ne luminezi,
spirit modern, informat,
realist, nedeformat,
aduni date, comentezi,
pentru noi,
și acum, contezi.

ACTRIȚA

Când copilă, când bunică,
când panteră, când pisică,
așa este, asta-i meseria sa,
să devină tot ce se vrea.

Mulți i-ar da soarele și luna,
ca să-i pupe odată mâna,
dar, pe ăștia, nu-i vrea ea,
căci i-ar cere și-altceva!

Deși-i frumoasă de pică,
uite atât cât e de mică,
de nimic nu-i este frică,
muncește... ca o furnică.

Plină de talente și idei,
cât o sută de femei,
de la viața ce o așteaptă,
frumoasa și isteța de ea?

POMUL DE SÂNGE

Nu știu de unde vin,
dar știu de unde plec,
pe unde o să trec
și viața o s-o petrec,
din nou nu știu,
și nici nu cred
c-o s-ajung undeva,
c-o s-ajung cineva.

Un pom de sânge
crește-n mine,
cu totul mă cuprinde,
energie îmi produce,
ce mă împinge,
ce mă duce.

Din firisoarele roșii,
abia văzute,
pe mâini,
pe picioare,
pe obrazul meu,
cum, iar nu știu,
așa vrea ca Dumnezeu,
s-adună și crește un pom
cât timp sunt viu,
cât timp sunt om.

Pomul crește
și se-ntinde,
iese din mine,
pe oriunde,
și se îndreaptă spre cer,
cum, de ce,
este iar un mister
ce se produce,
cine-l cheamă,
cine-l duce?

Mă rup în două,
curg și cad,
universul invers
îl străbat,
ca frunze uscate,
din sânge,
pământul îl ajunge,
spre cer,
mă-nalț curând,
doar ca suflet,
doar ca gând.

CURGE²³

Curge
înseamnă învinge,
și-n viață te-mpinge,
tot ce stă e rău,
chiar dacă este al tău.
Ceea ce curge-n tine
îți face numai bine,
iar ce se oprește
te nenorocește.

Curgă sângele-n tine,
ca să îți fie bine,
pentru că stagnare
înseamnă tumoare.
Curgă apa-n lume,
treacă și prin tine,
să circule banii,
nu-i strânge cu anii!

Mai presus de toate,
curge și după moarte,
e spiritul tău,
de la Dumnezeu,
nu-l ține închis,
nu e interzis

---

²³ Profesorului Adrian Bejan, descoperitorul principiului constructal

să îl lași să zboare,
să adune florile,
să învingă bolile.
Și sufletul curge,
dar nu se distruge,
este ca o undă,
poate să pătrundă,
unde nu-ți stă gândul,
dar ajunge cântul,
menit să unească
cerul cu pământul.

DE SĂRBĂTORI

Când ești singur,
dac-o fi să mori,
sigur o să fie
în zi de sărbători.

Toți ce-ți fac timpul
să treacă mai ușor,
atunci, au alte treburi,
petrec la familiile lor.

Vrei să-ți continui viața,
nici gând n-ai ca să mori,
nu sta singur acasă
în zilele de sărbători!

SUFLET DE MUCENIC²⁴

Dragele mele femei,
eu v-aș iubi pe toate,
chiar dacă Domnul spune
că... asta nu se poate!

Cum iubirea-i infinită,
stai și tu și socoate,
la oricâte ai împărți-o,
rezultă... că se poate.

Treceți munți și câmpii,
chiar când aveți de toate,
lăsați părinți, lăsați copii,
plecați cât mai departe.

Sufletu' meu ce să facă,
să stea la închisoare,
cu-n lacăt mare de gât,
cât stați voi la plimbare?

Când veți veni acasă, totuși,
după un lung și greu ocol,
nu veți mai găsi pe nimeni,
peste tot, doar vânt și gol.

---

²⁴ După patruzeci și patru de pahare!

RĂPUS DE LUMINĂ

Bietul om...,
mai bine
rămânea în pom!
Au tăbărât toți
cu lumina pe el,
nu se mai poate trăi,
de niciun fel,
s-au pus
cu cele sfinte pe noi,
vor să ne ia viața-napoi?
De-atâta-ncălzire globală
parcă ar fi luat o boală,
de stă mult la soare,
se arde,
chiar se topește,
de-atâta lumină,
din cer,
orbește
sau înnebunește.
Gândesc și eu,
acum,
ca un prost,
nu poate fi
și pentru lumină
un post?

LĂSAȚI-MĂ!...

Lăsați-mă să fiu,
să știu ce este viu,
lăsați-mă să cresc
ca să pot să iubesc,
lăsați-mă să iubesc,
să nu mă prăpădesc,
lăsați-mă să-nvăț,
mintea să mi-o răsfăț,
lăsați-mă să muncesc,
să am cum să trăiesc,
lăsați-mă să mă-nmulțesc,
Domnului să-i mulțumesc,
lăsați-mă să cânt,
viața să v-o încânt,
lăsați-mă să zbor,
ce vis înălțător,
lăsați-mă să mor
și-o să vă fie dor!

FLORI DE MORMÂNT

Azi noapte,
mi-ai venit în minte,
iar,
și am visat
mormântul meu
imaginar
erau acolo mulți,
cu flori,
în număr par,
iubirea noastră
n-a fost în zadar!

POEZIA FILOSOFIEI

UNIVERSUL CICLIC GENEZA

UN NOU ÎNCEPUT!...

Spațiul infinit, distanță
din care oricât vom parcurge,
ceea ce ne mai rămâne
cu nimic nu se restrânge!

Timpul infinit, oricât am gândi,
de unde vine sau se duce,
nimic din el nu a trecut,
și mai mult are-a curge!

Nu există niciun început ,
un sfârșit este de neconceput,
timpul și spațiul vin din infinit
și se duc spre nesfârșit!

O permanentă transformare
de materie, nu în sens unic,
ci atât de la mic la mare,
cât și de la mare la mic.

Un haos de particule au fost,
venind din zări necunoscute,
păreau că nu au niciun rost,
dar deveneau tot mai multe.

Particule neînțelese de mici,
ale infinitului furnici,
rapide, venite din nesfârșit,
au alergat și s-au ciocnit.

Prima divină întâmplare
a fost o mare coagulare,
multe nimicuri la un loc,
„big-bang”, și au făcut un tot!

A rămas același univers...,
doar că s-a umplut de stele,
dar și ceva de-ne-nțelese,
găuri negre, s-au numit ele!

Universul părea mai mare,
un infinit de umbre și lumini,
într-o continuă schimbare,
totuși fix în ciclicitatea lui.

Steaua, ce lumea o veghează,
un simbol al risipei de lumină,
periodic, apare și luminează,
vestind ceva ce avea să vină!

Gaura neagră este vinovată,
din atâta energie concentrată,
nu lasă lumina afară să răzbată,
o lume-ntreagă stând întunecată.

Dualele contrare entități,
venite din adânci eternități,
nu au fost mereu așa și,
permanent, se vor schimba.

APARE PĂMÂNTUL!...

Natura își desena noi contururi,
infinitul se reconfigura,
timpul deschidea noi orizonturi,
într-un cod, neștiut, cineva nota.

Universul își aranja structura,
un nou echilibru se tot încerca,
totul se schimba întruna,
orice venea, pe loc, și pleca!

Apare o nouă fază de sinteză,
la altă temperatură și viteză,
apropie particule și le unesc,
iar corpurile cresc și tot cresc.

Atracția universală lucrează,
și, împotriva hazardului,
materia se coagulează,
dând alt început timpului.

Corpuri cerești au apărut,
așa ne ducem cu gândul,
mari sau mici, cum s-a putut,
atunci, apăsarea și Pământul.

APARE VIAȚA!...

Și s-a dus timpul..., s-a tot dus,
materia s-a adunat și s-a distrus,
noi forme, fără viață, s-au impus,
dar și acestea au venit și au apus.

Natura moartă nu este un trup,
ci părți cu energie și mișcare,
care se ciocnesc și se tot rup,
pentru că... materia nu doare!

O altă divină întâmplare,
în apă, căldură și chimicale,
particule-n continuă schimbare,
se-adună la un loc și viața apare!

Și particulele noi de viață,
se nasc, cresc și apoi dispar,
dar altele noi apar în față,
nelăsând totul în zadar!

Viața, ceva ce n-a mai fost,
părți cu durere și simțire,
ciocnirile, venite fără rost,
nu le mai stau acum în fire.

Ele se adună, se-nmulțesc,
sunt mai atente cu ce este-al lor,
un mod de trai chiar dobândesc,
noul cod crește, cu ceea ce le dor.

Selectând ce-i bun și ce-a putut,
este greu, chiar și pentru știință,
timpul a trecut și a cernut,
și, iată, că a apărut prima ființă!

Codul genetic, ce s-a adunat,
le-a ajutat să se perpetueze,
și-n lupta cu materia, n-au stat,
ființele început-au să conteze.

APARE INTELIGENȚA!...

Materia inteligență nu avea,
nici viața, ce fusese până-atunci,
ea însemna..., ce oare însemna?
Ce faci când nu te mai descurci!

Forme de viață, multe, și ființe
au apărut și încă vor apare,
acestea, cu ale lor putințe,
putea-vor trăi, nu vor dispere?

Unele se vor selecta, de acum,
dând speciei o consistență,
și-au dezvoltat, ele știu cum,
ideea și dorința de inteligență.

Deja, memorarea și repetarea
unor fapte bune întâmplare,
corelarea lor cu toate celelalte,
însemnat-au lucruri învățate.

Toate puse cap la cap
au crescut, s-au adunat,
și au condus la selecția
care să protejeze specia.

Acum, tot ce este viu,
într-un mare pustiu,
ca să rămână-n viață,
simte, reține și învață.

Diferența esențială,
a lumii vii de cea materială,
nu ține de consistență,
ci vine din... inteligență!

Materia moartă, ca atare,
memorie, știm, nu are,
și nici nu-i poate apare,
dar niciodată nu dispare!

Vânturile universului
o spulberă și o împart,
forțele atracției universale
o adună iar, în altă parte.

Materia vie, așa a fost să fie,
apărută-n condiții aparte,
are o diferență de esență,
dispune de inteligență!

Partea vie, care simte,
un prim început de minte,
dintre multe selectează,
și apoi le memorează.

Asta-nseamnă că trăiește,
poate aduna fapte și alege,
câștigând din orice situație
experiență sau o informație.

Inteligența este, deci, vie
și crește, informație să fie,
se dezvoltă prin trăire,
acumulare, selecție, simțire.

APARE SOCIETATEA!...

Odată apărută, lucra inteligența,
puternic ești nu numai dacă lupți,
îți poți mări și într-alt fel puțința,
să te aduni cu alții, cât mai mulți.

Un mod de viață nou a apărut,
pentru ființele de-atunci,
văzut-au că trăiesc mai mult,
cei ce se unesc și nu stau „cuci”.

Societatea noastră așa a apărut,
ființele stinghere s-au organizat,
și au dorit din ce în ce mai mult,
să fie împreună și să stea la sfat.

Să se apere, s-au întâlnit, la început,
apărându-se, între ei s-au și unit,
uniți fiind, au și vânat mai mult,
plăcându-le, nu s-au mai despărțit!

Adăpost făcând, văzut-au că au spor,
participând cu toții, cu ce era al lor,
împreună muncind... s-au îmblânzit,
dormind la un loc... s-au și încălzit.

Mâncarea încă îi mai separa
și fiecare lupta pentru el;
cum nu se poate trăi fără ea,
trebuia minte și braț de oțel.

Pe pământ, pe sub pământ,
în aer, în apă, unde au putut,
crescut-au ale noastre ființe,
după ale lor dorințe și putințe.

Orice vietate, pe al ei teritoriu,
în paradis sau în purgatoriu,
uneori, chiar fiind în infern,
luptă ca să trăiască etern.

APARE OMUL!...

Chiar de atunci, de la început,
efortul fizic n-a fost de dorit,
au încercat toți, tot ce-au putut,
dar numai unii din ei au și reușit.

Unele dintre acele ființe,
schimbându-se după dorințe,
au dovedit mai multă putință
cu muncă, inteligență și voință.

Deși trăia încă în pom,
una dintre ființe, numită om,
a căutat o viață mai ușoară,
să nu obosească sau să doară.

Armele și uneltele inventate
l-au separat de animalele primate
și l-au diferențiat pe acest om,
încurajându-l să coboare din pom.

A început să gândească mai mult,
de alte ființe nu s-a mai temut,
a reușit, chiar, să se organizeze,
să se apere mai bine, să vâneze.

Nimic în cale nu îi mai stătea,
muncea, vâna, avea ce mânca,
se deschidea în fața lumii toată,
haita, ca grup, devenea ceată.

Multe nu le înțelegea,
prea tare nici că-i păsa,
cât timp se putea apăra
și avea ceea ce-i trebuia.

DESCOPERIREA LUI DUMNEZEU

Până atunci, universul
doar materie părea,
venise poate timpul,
să arate și altceva!...

Neplăceri tot mereu apăreau,
la care explicații nu găseau,
gândeau ei, n-o fi cumva oare
cineva sus, ca ei mai mare?

Plutea omul, în mintea lui,
spre infinitul universului
și, cu puterea gândului,
visat-a ideea Domnului!

Îl simțea, deși nu-L vedea,
nu se îndoia nicicum de El,
îi dădea omului ceva, o voință,
ce venea din mister și credință.

Dumnezeu este lumina, ca o undă,
ce poate peste tot să pătrundă,
oriunde se simte a Lui prezență,
aduce iubire, prin interferență!

Puterea pe care-o transmite
vine pe cale de minte,
nu se transferă ca substanță,
se multiplică prin rezonanță.

Universul și cu Domnul,
au găsit cale cu omul,
și în sprijin ca să-i vină,
au revărsat spre el lumină.

Lumina, un simbol de armonie
între Univers și Dumnezeu,
i-a dat un sprijin pe veșnicie,
omului și celor din jurul său.

Omul, supus voinței divine,
nu-nțelegea lumina de unde vine,
nu cunoștea structura ei profundă,
știm azi că e materie și undă.

Cerul vrea să-l mântuiască,
lumina sfântă să i-o dăruiască,
periodic, i se arată și renaște,
așa a apărut... ideea de Paște.

Cel ce credea în lumină,
în esența ei divină,
avea o viață luminată
ducând-o și la el în ceată.

APARE FEMEIA!...

Omul se simțea neterminat,
vieții sale îi lipsea ceva,
pe Dumnezeu L-a întrebat,
aștepta să-l ajute cumva.

Domnul i-a oferit un serviciu,
pentru dorința ce o avea,
dar i-a cerut și-un sacrificiu,
o parte din el, o coastă a sa.

La cerința Domnului,
omul s-a lipsit de-o coastă,
cu trecerea timpului,
s-a pomenit cu o nevastă!

Între timp, a învățat să gândească,
înainte de a-I cere Domnului ceva,
uneori, poate chiar să și primească,
când el nici nu se mai aștepta!

Cheia de boltă a universului,
bazată pe materie, timp și idee,
pe Pământ, cu timpul, a devenit
relația dintre bărbat și femeie!

GRĂDINA DOMNULUI E GATA!...

Pe fața Pământului,
în bătaia vântului,
parcă-n ciuda gândului,
se află omul cu ai lui.

Sus, e lumina cerului,
jos este fundul iadului –
între ele, dilema omului,
unde i-ar fi bine lui?...

Doamne, dacă cred în Tine,
o s-o duc bine poimâine,
știi ce mă doare pe mine,
ce fac azi și ce fac mâine?

Fiind singurii cu carte,
oamenii se vor aparte,
printre multe alte ființe,
impus-au ale lor dorințe!

Stând cu toții la un loc,
derulând al vieții joc,
fiecare-n felul lui,
vedeta Pământului!

Un păun se umflă-n pene,
o lebădă dă din gene
lângă o privighetoare,
care se vrea sclipitoare!

Florile, mândre de ele,
se veștejesc de tinerele,
duc o viață, vai de ele,
ca să devină imortele!

Alături, sunt niște ciori,
printre oameni, printre flori,
țop-țop-țop, peste miriște,
fără ca graba să le miște!

Pe veșnicie nu dau doi bani,
nici nu vor s-ajungă-n rai,
visele nu le răsfată,
fiindcă le trăiesc în viață!

Ele ne privesc cu-ngăduință,
căci în viața lor, cu sutele de ani,
poate-și vor mai aminti vreodată,
că am fost cândva contemporani!

Oamenii, crezând că sclipesc,
nici nu știu ce-și mai doresc,
puternici și frumoși să fie,
dacă se poate pe veșnicie!

Nu tot ce-i drag omului
este pe placul Domnului,
în curgerea timpului,
fiecare-și vede d-ale lui!

Pe plante și pe animale
omul trebuie să le ajute,
oricât i s-ar părea de multe
să învețe să-le-asculte!

Să le aibă în grija sa;
fără ele, viața ar fi mai rea,
chiar de nu pot cuvânta,
te-nțeleg și te vor asculta!

O plantă, mai întâi,
să încerci să o îngrijești,
un animal, apoi, de-l crești,
începi să le prețuiești!...

Grijă să ai pentru acestea,
să aibă apă și ce mânca,
apoi, și pentru tine poți spera,
cere Domnului și îți va da!...

A P O T E O Z A

A P A R E I U B I R E A ! . . .

Fără o coastă, dar cu nevestă,
cu Dumnezeu deasupra noastră,
pornit-am, împreună, spre infinit,
să vedem ce este de găsit!...

Să nu se simtă inferioară,
cu bărbatul dorindu-se egală,
rândul femeii a venit cumva,
să-I ceară lui Dumnezeu ceva!

Doamne, cred că-ar fi bine,
de-asta ne rugăm la tine,
poate faci o faptă bună
ca să ne-țină împreună!

Găsește, Doamne, ceva
ca bărbații să ne vrea,
cum s-au lipsit ei de o coastă
se pot lipsi și de o nevestă!

Să nu mai plece la război,
să stea acasă cu noi,
dar s-o facă din plăcere,
nu numai pentru nevoi!

Și-a adus Domnul iubirea,
a însemnat desăvârșirea,
a apărut pe lume fericirea,
traiful bun și înmulțirea!

Înțelegerea ce o veți avea
pentru iubire, dar ceresc,
viața în bine vă va schimba,
doar pentru cei care iubesc!

Și așa, deodată,
din vis a apărut,
femeia minunată,
și... iar a dispărut!

Dar, unde este, Doamne,
de ce, iar, a apus,
de ce nu stă odată,
să spună ce-i de spus?

*Mister, destul, deasupra ei,
sub ea, multe mistere,
care e viața dumneai,
mulți pot chiar să dispere!*

Are ea plină viața sa,
cu bune și cu rele,
ce ar mai putea aștepta
din gândurile mele?

Doamne, cum pot să o cunosc,
să-i fiu cât mai aproape,
aș face tot ce-i omenesc,
aș trece țări și ape!

Oh!... Tu, viteazule bărbat,
femeie nu-i armă sau unealtă,
o să ajungi tu și la ea,
urcând treaptă cu treaptă!

Femeii trebuie să-i spui,
mereu, că e iubită,
chiar dacă ea, adesea,
se eschivează și evită!

Se simte jignită,
dacă nu-i curtată,
deși ea folosește des
cuvântul... niciodată!

El înțelege totdeauna altădată,
ea așteaptă să fie iar curtată,
el, dacă o iubește cu adevărat,
nu renunță niciodată!

Când iubești, așa într-o doară,
cuprinzi în tine încă o persoană,
tot ce este al ei te doare,
iar restul lumii dispăre.

Nici nu știi dacă e bine,
este precum o minune,
care vine sau nu vine,
n-o poți alunga sau ține.

Când n-o ai, îi simți lipsa,
când o ai, îi duci grija,
totdeauna îi vrei bine,
chiar când nu mai e cu tine.

Vino, iubito, draga mea,
chiar și în vis îmi este teamă,
e prima dată când îți spun așa,
sufletele noastre se vor bucura!

Am avut o noapte albă,
se făcea că Dumnezeu umbla
cu dalta și cu sfredelul
prin sufletul și mintea mea!

Și mă chinuia, și mă chinuia,
cu ceva ce conștiința mea,
poate și a ta, deși simțea
ce se întâmplă, nu știa!

Era noapte, casa dormea,
o pisică torcea liniștitor,
deși nimic nu-nțelegea,
îmi era de mare ajutor!

Stai iubita mea,
nu te speria,
n-am înnebunit,
ci doar m-am trezit!

Dar trezirea mea
a însemnat ceva,
am primit darul ceresc
și îți spun că te iubesc!

Iubirea este un dar ceresc,
nu este un schimb omenesc,
sunt aleși cei ce-l primesc
și îl dețin cât se iubesc!

Să știi ce este raiul,
când încă mai ai de trăit,
trebuie doar să iubești,
dar și să fii iubit!

Să știi ce este iadul,
chiar înainte de a muri,
este suficient ca să iubești,
dar iubirea nu se va împlini.

Acum, iubita mea,
am soarta în voia ta,
nu mai pot să gândesc,
doar la cât te iubesc!

Dacă viața mea
va fi iad sau va fi rai,
depinde doar de tine,
de ce răspuns îmi dai.

Iată, că iubirea exista,
era ca un foc aprins,
doar o greșeală de-ai făcea,
fără să știi, ea s-a și stins!

Ca iubirea să triumfe,
trebuie făcute multe,
dar ea este fără păcat,
doar între femeie și bărbat!

APARE CREAȚIA!...

Mai este un fapt ceresc
pe care vi-l dăruiesc,
creația, atribuție divină,
poate și spre voi să vină!

Din neființă în ființă,
din dorință și putință,
v-am creat cândva pe toți,
sunteți ai mei, vii sau morți!

Să vă fie vouă bine,
v-am dat și credința-n Mine,
dovadă de prietenie,
v-am lăsat Fiul în custodie!

Să aveți o viață plină,
din puterea Mea divină,
veți putea crea și voi,
artă, știință, lucruri noi!

Să vezi ce nu fac alții
și să faci tu, e o onoare,
este creație, nu întâmplare,
și se cheamă inovare.

Este o scripire a spiritului,
o încântare, o binecuvântare,
n-o poate face chiar fiecare,
obosește, dar nu doare.

Observi ce alții fac,
le aduni, le pui cap la cap,
scrii apoi ce gândești tu,
și le legi cu sufletu'.

Dacă ce a ieșit
este citit de cineva,
și se simte împlinit,
proză se va chema.

Poezia... este altceva,
nu poți să scrii,
oricâte vei vedea,
vei observa sau vei sintetiza.

Ai vrea ceva, nu poți avea,
ai vrea să fii, dar cum, nu știi,
ai vrea să faci, nu ai cu ce,
și te trezești..., și începi să scrii!

O poezie iese, dacă ai har,
dacă nu, strici somnul în zadar.
Nu am, nu fac, nimic nu mai pot fi,
la ce folos atunci m-aș mai trezi?

Să mă trezesc, acum,
și să mai scriu o poezie
sau rămân în somnul lung,
să dorm pe veșnicie?...

Poezia nu-i un scris,
poezia e un vis,
dacă ai ceva de spus,
te trezești și cazii... în sus!

Cu educație și insistență,
fără a pierde din credință,
omul are destulă competență,
pentru o bună existență!

Au apărut pe lume
mulți oameni merituoși,
au încercat să fie mai buni
și la suflet frumoși!...

Socrate și Aristotel ne-au învățat
că binele trebuie să fie ascultat,
în orice, să ne întrebăm mereu,
dacă acesta este bine sau e rău?

Vergilius și cu Dante
ne-au arătat că se poate,
să treci prin Infern și Paradis,
dar să lași un drum deschis.

Leonardo, Michelangelo,
le-au calculat chiar pe toate,
matematica au introdus
în științe..., dar și-n arte!

Newton și Einstein împreună,
au făcut lumină..., în lumină,
după veacuri de știință fecundă,
este și corpuscul, dar e și undă!

Goethe, Marx și cu Voltaire
ne-au dezlegat un mister,
nu neagă, în viață, rolul iubirii,
dar pun munca la baza trăirii!

Frații Wright, Coandă și Vuia,
fără să ne spună aleluia,
au făcut omul să zboare,
fără a avea teama că moare!

Odobleja, Turing și cu Wiener
au eliminat spaima din tineri,
greșeala nu mai are spor,
că avem, acum, calculator!

Eminescu și cu Nietzsche,
nu au fost precum se zice,
că au vrut cumva să moară,
așa au vrut alții să pară?!...

Au înțeles bine că timpul
nu este la fel ca trupul,
curge fără voie, aiurea,
îl întrerupe doar iubirea!

Lukasiewicz, Moșil și Zadeh,
au inventat al logicii farmec,
azi, deloc nu mai e crazy
să folosești logica fuzzy!...

Georgescu-Roegen ne-a spus
că Pământul încă n-a apus,
că al lumii necesar remediu
ține de energie și de mediu.

Stați aproape de natură,
vă este o mamă bună,
nu veți trăi doar din idei,
materia are și ea rolul ei!

Munca fizică vă face bine,
prin pădure, prin grădini,
să nu aveți nicio teamă
când vă murdăriți pe mâini!

Din natură v-ați născut,
nu vă fie frică de natură,
oricât ați fi de cunoscut,
trebuie ceva și pentru gură!

CURGEREA TIMPULUI

Timpul, viața să vă sincronizeze,
când este soare, să se lucreze,
iar o măsură la fel de bună,
este să dormi noaptea pe lună!

Fiind pe lume totul ciclic,
nu pentru că așa este biblic,
e mai ușor să-nveți de mic,
să-ți trăiești viața, pic cu pic!

Săraci cu duhul, care ați fost,
în față neavând gândul,
la viață voi ați tras mulți ani,
dar n-ați luptat cu timpul.

Cărora școala v-a plăcut
și cartea v-a fost gândul,
lipsiți ați fost de multe cărți,
dar ați avut din plin timpul.

De viața greu v-a încercat,
nu v-a-nghițit Pământul,
așa dorit-a Dumnezeu,
șansă v-a dat și timpul.

Ați rezistat și la iubiri,
venea parcă sfârșitul,
durerea de iubită, de iubit,
din față vă lua timpul.

În viață, multe poți să faci,
îți poți culege fructul,
dacă muncești și știi să tragi,
fără să-ți pierzi timpul.

Și-n poezie poți fi tu,
iluminându-ți gândul
ce ți-l-a dat Dumnezeu,
ținând în loc timpul!

Către sfârșit, când ar părea
că-n toate bate vântul,
nici să iubești nu ai mai vrea,
zicând că nu mai ai timpul.

Dorințele nu se opresc,
ele păstrează rândul
chiar în vârstă de veți fi,
dar nu le opriți timpul.

Să lăsați timpul în voia lui,
poate să vă ajute traiul,
n-aveți ce vreți, să vreți ce-aveți,
și veți avea, în viață..., raiul!

APOCALIPSA

DISPARE LUMINA!...

Lumina, simbol de unire
între univers și Dumnezeu,
particulă și undă, știm acum,
am descoperit atât de greu.

Spiritul e de la Dumnezeu,
peste tot, dar se fixează greu,
creștem prin știință și prin artă,
iar iubirea ne dă viața luminată.

Creația, dată nouă de Domnul,
a crescut mult, în spirit, omul,
lumina lui ce atâta strălucește,
nu mai luminează, ci orbește!

Cu lumina spirituală adunată,
lumea nu e deloc imaculată,
oamenii nu sunt ca niște îngeri,
sunt mulți, dar trăiesc singuri.

Întunericul nu-i lipsa de lumină,
ci o-nchisoare de lumină, plină,
atâta energie negativă concentrată,
nu lasă raza ei, afară, să răzbată.

APARE POLUAREA!...

Ca o furnică cu un elefant,
se luptă omul cu Pământul,
raportul pare inegal, iar
speranțele de bine, în zadar.

Furnicile, însă, așa mici,
ca o armată de pitici,
când se adună la un loc,
pustiesc tot, ca și un foc.

Din vremuri fără capăt,
planeta l-a ajutat pe om,
i-a dat tot ce-i trebuie,
de când a coborât din pom.

A sosit acum momentul
s-ajute oamenii Pământul,
cu artă, către iubire,
cu știință, spre mântuire.

Pământul, încă, plin de viață,
tot mai mult, pierdut în ceață,
spre pierzare-l ducem noi,
doar pentru ale noastre nevoi.

DISPARE IUBIREA!...

Unde sunt oamenii?
Nu mai sunt,
au devenit câini,
și câinii ar fi mai buni!

Unde sunt câinii?
Nu mai sunt,
i-au omorât oamenii,
doar cei nebuni!

Unde sunt copiii?
Nu sunt, s-au făcut îngeri,
înainte de a se naște,
nu ne ajută sfintele moaște!

Unde sunt îngerii?
Nu sunt, au devenit draci,
care sunt la tot pasul,
atenție pe unde calci!

Mai există oare iubire,
mai sperăm la mântuire,
disputa oarbă a tuturor
nu face rău planetei lor?

Întâmplarea ne adună câte doi,
răscolim tot ce avem în noi,
miliardele de neuroni ni le unim
și vrem ființă unică să devenim!

Ne-atingem degetele,
mâinile și picioarele.
nu avem niciun model,
suntem toți făcuți la fel!

Într-o supremă armonie
ne unim pe veșnicie,
ziceam noi cu dărnicie,
credeam c-așa o să fie!

Dar, veșnicia-i cât văzduhul
doar la cei săraci cu duhul,
unirea, făcută cu plăcere,
devine, deodată..., durere!

Neuronii mei sunt lungi și creți,
dar ai mei sunt mai deștepți,
înaintași tăi, mulți și măreți,
n'ajută la nimic, fiind tot beți.

Mâinile mele de felină
nu-s pline de motorină,
tu iubești mai mult cultura,
eu prefer agricultura!

Să nu iubești e cel mai bine,
n-o să rupi nimic din tine,
nu întrebări, nu frământări,
nu ai pentru ce să mori!

Fetele sunt mai bărbate,
își fac singure de toate,
firme, antreprenoriat,
să-l ia dracu' de bărbat.

Nu-l mai vrea în stare vie,
se cumpără la cutie,
și-atunci când alege unul,
ar trage în el cu tunul.

Că azi nu contează tontul,
depinde cât este contul,
o brută cu bani mulți,
cât o mie din cei culți!

Ei au computerizat iubirea,
nu se mai pierd ușor cu firea,
nu mai sar la fete gardul,
le-aduc acasă cu... cardul!

LEPĂDAREA DE DUMNEZEU?...

Creația, lăsată de Dumnezeu,
ne-a făcut și bine, dar și rău,
omul, supus, n-a mai putut să fie,
crescut-a-n mândrie și trufie.

Oamenii nu mai sunt ei,
dorit-au să fie dumnezei,
făcut-au din cerul spiritual
universuri mici, de buzunar.

Trufia noastră fără măsură,
a răspuns Domnului cu ură,
pe fiul Său, dat garanție,
noi L-am ucis din lăcomie!

Fiindcă s-a-ndoit de noi,
și-a luat Fiul înapoi,
și ne dă, din când în când,
câte-un semnal pe Pământ.

Ia-ne, Doamne, din dorințe,
ia-ne, Doamne, din putințe,
să nu mai putem strica,
facă-se odată... voia Ta!...

UN NOU SFÂRȘIT?...

Universul, veșnic și infinit,
ca energie și substanță,
Pământul, doar o fărâma
de viață și multă speranță.

Pământul, mare, dar finit,
nu mai poate trăi la infinit,
ce aruncăm în atmosferă
nu-ncape în îngusta-i sferă!

Nu mai poate fi pentru noi
un infinit coș de gunoi,
dintre toți, cei mai nemernici
sunt locuitorii săi puternici.

Energia, cea mult căutată,
fără de care viață nu poate fi,
există și murdară și curată,
alegerea este doar a omului.

Gunoaiele din lume adunate,
din energia murdară și din noi,
sacrifica-ne-vor viața, poate,
ne vor duce cu secole-napoi.

Se vor regăsi în atmosferă,
drept gaze cu efect de seră,
ne vor izola de universul infinit,
de unde avem atâtea de primit.

Vom consuma ce-avem pe Pământ,
ne vom tot restrânge, până când
vom consuma chiar și din gunoi
și, apoi, ne vom mânca între noi.

Este pe Pământ putere distructivă
mai mare decât cea reproductivă,
care, de minți bolnave, amorsată
poate spulbera planeta toată.

De la un „big bang” inițial
către un „big bang” final,
depinde doar de un semnal
dat de un individ criminal.

Putem ajunge, așa-ntr-o doară,
la particulele de odinioară,
dacă mintea nu ne-o stăpânim,
o să ne rupem când ne ciocnim.

Ciocnirile multe, nestăpânite,
în trecutul infinit ne pot retrimite,
nici durerea n-o să poată opri
ce mintea nu mai poate stăvili.

Noi ne-am cernut din infinit,
ca al universului sublim adaos,
totul, în timp, din haos a venit,
brusc, ne vom întoarce-n haos?

Universul nu-i doar Pământul
și nici omul nu-i doar gândul,
timpul va fi continuu curgător,
cu om sau fără om, în viitor.

Epopeea omul poate continua,
cu ființa inteligentă înainte,
dar se poate și termina,
redevinind particule fără minte.

LIMBA CE NE UNEȘTE

Dragii mei tineri,
colegi de popor,
să nu pierdem ceva
de ce fi-ne-va dor!

Fără limbă,
nu există popor,
fără limbă,
nu avem viitor!

Nu mai putem încăpea
în micul sat natal,
trece-vom țări și ape,
în... satul mondial.

Să fim IT-iști,
să fim artiști,
să cutreierăm lumea,
ca automobiliști!

Din tot ce vom face,
putem avea doar părți,
mai mici sau mai mari,
după cât suntem de coți.

Cândva, vom dori ca,
acasă, să fim cineva,
dar dacă acel acasă
nu va mai exista?...

Ca români, din ceva,
vom avea mereu tot,
limba română este aceea,
să ne fie al unirii suport!

SPRE CASA SOARELUI²⁵

Io, Soare...,
nu doar sursa caldelor veri,
ci și stăpânul întregii zări,
voi, cei care iubiți,
în Cetatea mea,
sunteți, mereu, bineveniți!...

Timpul nu mai există,
în loc de ceas,
am o inimă de aur,
plină, cândva, cu sânge de taur.
Porni-vom la drum
plecând din iubire,
sperând la nemurire.
Să mă iei cu tine-n zbor,
știind
că mușchii nu-mi mai vor,
să mă lipesc de tine,
să mă topesc de bine!...
O rază din Soare,
o scară mult mai mare,
s-a desprins
și s-a unit cu noi,
urmând bătaia ei,
fi-vom ca niște zei!...

---

²⁵ Recenzie poetică a volumului de versuri *Preludii în Cetatea Soarelui* de Claudia Motea

Nu mai avem ochii vieții,
pe Pământ,
ne-am fi lovit de toți pereții,
am cerut sprijin, în șoaptă,
poate, cineva grija ne-o poartă,
am strigat, apoi, ajutor, ajutor...,
noi suntem orbi,
nu hrană pentru corbi!...
Doar pădurea ne-a răspuns,
cu un foșnet de frunze,
vântul adia,
spulberându-ni-le în față,
dându-ne așteptări de speranță.
Îngrijorați, ca în al nostru zbor,
ghioceii cosmici să nu-i călcăm,
ascunși sub frunzele stelare
ne așteptau, cu noi să-i luăm,
ca semn cât de mult te iubesc,
voiam să ți-i dăruiesc,
și-n cosmos,
iubirea trebuie întreținută,
o floare mereu o ajută,
că iubire fără suferință,
nici acolo nu există!...

Cobor în mine,
pentru a-mi lua timpul
de a fi mai mult cu tine.
Adunam roua universului,

să ne răcorească,
atunci când mă voi contopi cu tine!
Voiam
să-ți scriu cea mai frumoasă
poezie de dragoste,
ajută mult iubirea,
o leagă cu nemurirea.
Începeam, cu ardoare,
urcușul spre iubitul nostru Soare,
Soare prețios, Soare de aur,
al buclelor de lumină faur,
la, lala, lalala, lalalala,
lalalalalalalalalalalalala...,
acasă,
Brâncuși, de zor, te cioplea,
te cioplea, te cioplea, te cioplea...,
pe buric ți-a căzut o stea!...

După secole de poezie,
te-am dezbrăcat, cu credință,
cuprins de o puternică dorință,
mi-am aruncat hainele, în grabă,
nu mai aveam cu ele altă treabă!

Deodată,
ne-am transformat în gând,
departe de Pământ,
pulbere de stele am devenit,
cu ploaia pe Pământ am revenit!
Iubirea ni s-a înmulțit,

tinzând spre infinit,
am semănat celule de iubire,
venite din tine și din mine.
Din noi am dat
tot ce aveam mai bun,
grăunțe de iubire,
furnicile ducă-le-n cârcă,
cât și acestea trăiesc,
încă....

Of...,
timp rebel, timp rebel,
un du-te vino tembel,
cicluri infinite într-un hău,
spiritul nostru în neantul tău,
mereu vom avea
ceva din neputința ta,
dar nu vom fi sacrificați,
nici noi, nici ceilalți...,
regretul de a fi trăit în zadar
va muri în noi și vom renaște,
iar și iar, și iar!

COMETA

Un singur univers există,
și-i luminat de stele,
dar și umbrit de găurile negre.
Steaua,
un simbol al risipei de lumină,
oricât de mare ar fi,
de energie plină,
e totuși slabă față de pata neagră,
a sa vecină,
ce are atâta energie concentrată
că nici lumina afară
nu mai poate să răzbată.
Acest hățiș de pete și de stele,
un infinit de umbre și lumini,
pe care timpul pare să îl schimbe,
e totuși fix în ciclicitatea lui.
Doar cometele nu-s fixe,
nu repetă același drum,
ele vin și apoi pleacă,
dar pentru noi a fost destul.

Ce lasă ele-n urmă,
Doamne,
apără-ne dacă poți,
să trăim și după aceea,
s-avem copii și nepoți!

Așa este și iubirea,
vine de unde nu știi,
îți sucește de tot mintea
de cu greu poți să-ți revii.
Având atâta energie
universu-i totuși rece,
iubirea încălzește totul,
după aceea și ea trece.

Nu este însă sfârșitul,
omul din atât nu pierde,
caută altă iubire,
găsește altă durere.

OMUL CICLIC

Doamne,
de mă rog la tine,
o s-ajung în rai poimâine,
ce fac azi
și ce fac mâine?...
Gândește
mereu spre bine,
dar bazează-te pe tine,
nu pe speranțe deșarte
sau ajutoare divine.

Niciodată nu ceda
orice ți se va-ntâmpla,
dacă cedezi când e bine
nu-ți va fi bine poimâine,
dacă cedezi când e rău,
va fi vai de capul tău.
Când îți merge,
toți te-ascultă,
când nu-ți merge,
toți te uită,
ia-o de la cap și luptă!...

Alege-ți ținte multiple,
niciodată nu-s prea multe,
pe oricare o atingi
te ajută iar să urci.

Nu uita nici de părinți,
nu uita nici de bunici,
la fel ca ei o să ajungi!
Nu uita de Dumnezeu,
te va ajuta la greu!

FLACĂRA VIE

Eaa cu *Ela*
și
Eab cu *Elb*
au avut iubirea,
flacăra vie,
dar
n-au putut la infinit s-o ție.

Ela cu *Eab*
au încercat
doar
pentru ei s-o reînvie,
credeau că pentru totdeauna
o să fie.

Din prea adâncă trăire,
Elb a ajuns la pieire,
iar *Ela* la nemurire.

MOARTEA FILOSOFULUI²⁶

Noi cu fetele,
el cu cărțile,
făcea cu toți educație,
ce revelație!
Noi carieră,
cu bucurie,
el cu Țuțea,
după pușcărie,
noi ne construiam casa,
el, vesel,
își mărita nevasta,
că avea el o idee,
nu poți împărți filosofia
c-o femeie!
După revoluție,
nicio evoluție,
socialismul științific
a dat miniștrii,
filosofia de cartier,
jurnaliștii,
iar Kant
a produs proscrisii.
Nu-i plăcea,
deloc,
calculatorul,

---

²⁶ Filosofului Andrei Justin Hossu

nici prea tare
telefonul,
îi erau la îndemână
doar scrisorile de mână.
Ultima s-a returnat
cu mențiunea
Destinatarul decedat.

MENTORUL²⁷

Oare ce o fi?
Român parcă nu-i,
că face ce spune,
numai lucruri bune,
nu laudă ce face,
face doar și tace!
De epoci și generații,
nu i-au intrat în grații
cei ce una spuneau
și alta făceau.
Lichelele, toate,
le-a ținut departe,
iar pe cei cu carte
i-a tratat aparte.
De te știe bine,
chiar ține la tine,
dar nu pune pile
unui prost
că te ia, pe loc, la rost.

Triumful prostiei,
rod al democrației,
l-a făcut să plece
și să se aplece
spre gândirea pură

---

²⁷ Profesorului Alexandru Fransua

fără pic de ură.
Doar,
din când în când,
trimitea un gând
către cei rămași,
epigoni, urmași,
dintre cei codași,
masă amorfă,
multă,
proastă și incultă,
care jubila
că nu-l mai vedea
și nu mai avea
cine-i critica.

DIAMANTUL ȘI ȚĂRÂNA

Diamantul,
oriunde el se va găsi,
când lunecos
sau când țepos,
față de toți, va fi.
Duritatea-i cunoscută
nu este de toți iubită,
pe unii chiar îi irită.
Dacă este deja în țărână,
riscă acolo să rămână.
Chiar de-i dur și tare
și nu va dispăre;
relele,
mai multe la un loc,
pot să-l acopere de tot.
Locul lui,
de oriunde ar veni,
este cu alte diamante,
atunci,
lumina lui
mai mult va străluci.

TIMPUL

Săraci cu duhul, care ați fost,
în față neavând gândul,
de viață, voi ați tras mulți ani,
dar n-ați luptat cu timpul.

Căroră școala v-a plăcut
și cartea v-a fost gândul,
lipsiți erați de multe cărți,
nu vă lipsea, însă, timpul.

De grija greu v-a încercat,
nu v-a-nghițit Pământul,
așa voit-a Dumnezeu,
viață v-a dat și timpul.

Ați rezistat și la iubiri,
venea parcă sfârșitul,
durerea de iubită sau iubit,
din față, vă lua timpul.

În viață multe poți să faci,
să-ți poți culege fructul,
muncește doar și știi să taci,
fără a-ți pierde timpul.

Și-n poezie poți fi tu,
iluminându-ți gândul,
ce ți-l-a dat Dumnezeu,
ținând în loc chiar timpul.

Către sfârșit, când ar părea
că-n toate bate vântul,
nici să iubești nu ai mai vrea,
zicând că nu ai timpul.

Dorințele nu se sfârșesc,
ele-și păstrează rândul,
chiar și în vârstă de veți fi,
nu le opriți voi timpul.

Lăsați timpul în voia lui,
poate s-ajute traiul,
n-aveți ce vreți,
să vreți ce-aveți!

Faceți din viață raiul!

OMUL ȘI PĂMÂNTUL

Ca o furnică
cu un elefant,
luptă omul
cu Pământul,
inegal,
iar speranțele spre bine
par în zadar.
Dacă furnicile
se adună,
toate la un loc,
ruinează mai mult
decât un foc.
Din vremuri fără capăt,
planeta l-a ajutat pe om,
i-a dat tot ce-i trebuie,
de când a coborât din pom.
A sosit însă momentul
s-ajute oamenii Pământul,
cu iubire,
către mântuire,
cu arta și știința lor,
spre propriul viitor.

AJUNUL CRĂCIUNULUI

Doar în noaptea de Ajun,
să fii moș, e ceva bun,
toată lumea te răsfață,
cu veselie pe față,
și îți spun doar lucruri bune,
parc-a venit raiul pe lume,
sunt cu tine mai de treabă
și te gădilă în barbă.
În noaptea cea de poveste,
primim daruri... și o veste.
Vestea bună-i că sosește
Pruncul ce ne mântuiește,
luptând c-o plăpândă viață
ca s-avem lumină-n față.
Ajunul Crăciunului
face bine omului,
unind capetele vieții,
făcând în ciudă morții,
ce avem noi mai de preț,
și-l face pe om măreț,
amintindu-ne la toți,
că pentru a avea ani frumoși,
trebuie s-avem și prunci, și moși.

LUMINA DE PAȘTE²⁸

Uneori, de sărbători,
ești pornit să te măsoari,
dacă ești pregătit
să te însori.
O plantă, mai întâi,
apoi, un animal
dacă îl crești,
după aceea, poți încerca
și pentru tine să iubești.
Grijă să ai de acestea,
să aibă apă și ce mânca,
apoi, și pentru tine,
poți spera ceva.
Cerul vrea să-ți dăruiască
lumina să te mântuiască,
care se arată și renaște
în fiecare dimineață
de Paște.
Te poți aștepta
la o viață aleasă,
dacă ajungi cu lumânarea
nestinsă acasă.

---

²⁸ Pe aceste versuri, compozitoarea Daniela Stoicescu a compus un lied, cu același nume. Varianta interpretată de soprana Adina Ciocoveanu este disponibilă pe Youtube.

IMPOSIBILA MĂSURĂ

Măsura în toate
este foarte bună,
când se poate.

Sunt în viață, însă,
trăiri importante
care vor rămâne,
pe veci, nemăsurate.

Măsoară
cândoarea unui zâmbet,
măsoară tăria unui gând,
măsoară dorul
de cel plecat de pe Pământ,
măsoară iubirea,
măsoară ura,
măsoară infinitul.

Orice unitate de măsură
vei găsi,
valoarea lor tot infinită va fi.

Nici viața, pentru acestea,
nu este o măsură,
pot să spun,
căci viața trece,
iar ele tot rămân.

Cine n-a iubit vreodată
nu va înțelege infinitul,
ce înseamnă, niciodată
și își va petrece viața sa
doar cu ce și pentru ce
se poate măsura.

ALB

Alb, alb, alb!...
Albe sunt străzile,
albe sunt casele,
alb este Pământul,
alb îmi este gândul.
Acest peisaj imaculat
nu-i ceva pur,
ci doar un curcubeu
amestecat.
Din infinitul
ce ne înconjoară,
acesta este
doar un mic crâmpoi,
ca din eterna
frumusețe a femeii,
frumusețea
unei singure femei.
Albul
e un simbol de puritate,
mă întreb?
Este amestecul sublim,
are nimic,
are de toate,
are o mie de culori,
are și viață,
are și moarte.
Alb, alb, alb!...

BLEU

Bleu, bleu, bleu!
Este cerul curat,
este seninătate,
este gândul senin,
ce aduce claritate,
este fapta corectă,
ce face dreptate,
este sufletul cald
și plin de bunătate.
Ce-i strâmb în țară,
lupți ca să dispară,
cele rele-n lume
vrei să nu s-adune,
iar cele murdare
să fie mai rare.

Este culoarea ta,
la fel și eu aș vrea!
Bleu, bleu, bleu!

A FI ȘI A NU ȘTI

De o vreme-ncoace,
școala nu mai place!
Apărute-n țară,
la apus de seară,
tot felul de școli,
care dau la toți,
fel de fel de tonți,
hârtii mii și mii,
că au învățat,
diplome au luat,
bacalaureat,
poate masterat
sau chiar doctorat.
De vrei la palat,
știi că nu dă bine
fără doctorat,
vrei la primărie
și nu citești bine,
doctorat nu ține,
vreo trei facultăți
însă au cam toți.
Nu-i, deci, de mirare
că-n această stare
n-avem cercetare,
dar avem spitale,
fără doctori
și fără mâncare.

Se fac multe
fără rost
sub deviza
țara nu te vrea deloc
sau te vrea prost.
Învățare, cercetare,
inovare, declinare, conjugare,
nu îți trebuiesc prea tare,
adunarea și-nmulțirea
stăpânesc azi omenirea!

A FI SAU A AVEA

Cu *a fi*
începem prima zi,
de când ne naștem,
suntem fii,
iar când mai creștem
vrem să fim,
până-nvățăm să împărțim.

Să ai,
este dorința ta,
fiindcă *a fi*
trebuie a-nvăța,
iar ca să ai,
poți chiar fura.

Să fi,
îți trebuie o miză,
ca să crezi,
cauți o muză,
iar ca să ai,
provoci o criză.

Să fii susține omenia,
să ai aduce lăcomia,
pentru că ești,
n-ai loc în viață,
iar fiindcă ai,

te-ascunzi în casă,
să fii,
e pentru totdeauna,
să ai,
doar cât îți dă mâna.

Cu toate acestea,
vreau să știi,
nu este coadă la *a fi*,
ci *a avea* e ținta vie,
de ar fi și pe datorie.

Să ai e miza tuturor
care nu cred în viitor,
să fii te face a gândi,
merită *a fi sau a nu fi?*

POEZIA POEZIEI

ARTISTUL

Cel ce păcătuiește,
mereu cu gândul,
mai rar cu fapta,
înșelându-și familia
cu munca și cu arta,
înlocuind adesea nevasta
cu muza, nu amanta,
urcă de multe ori
la Dumnezeu,
luând cu sine și pe alții,
cărându-i cu sufletul său.
La-ntoarcere,
ceialți, veseli,
plutesc laolaltă,
doar artistul suferă,
căzând de sus,
de fiecare dată.
Jos, nimic nou,
rămâne iar singur,
că-i vine să mai facă
un drum, doar dus,
la El, acolo sus,
nimic nu va mai lua cu el,
doar gândurile, pentru eter.

ALTERNATIVELE CREAȚIEI

Să vezi ce nu fac alții
și să faci tu, e o onoare,
se cheamă inovare,
este scriere, nu întâmplare,
n-o poate face chiar fiecare,
obosește, dar nu doare.

Să observi ce alții fac,
să le aduni,
să le pui cap la cap,
adaugi ce faci tu,
apoi le legi cu sufletul,
aștepti, ...
dacă citește cineva,
și îi va plăcea,
proză se va chema.
Este muncă multă,
e sudoare,
obosește
și chiar doare.

Poezia... este altceva!
Nu poți să scrii,
oricâte vei vedea,
vei observa
sau vei sintetiza.
Poezia nu-i un scris,

poezia e un vis.
Ai vrea ceva,
nu poți avea,
ai vrea să fii,
dar, cum, nu știi,
ai vrea să faci,
nu ai cu ce
și te trezești,
și începi să scrii.
O poezie iese, dacă ai har,
dacă nu, strici somnul în zadar.

Nu am, nu fac, nimic nu mai pot fi,
la ce folos atunci mai m-aș trezi?
Mă mai trezesc să scriu o poezie
sau dorm somnul lung, pe veșnicie?

VIATA (Glossă)

*Credeam, și eu, că veșnic voi fi,
de toate să am, pe toți îi voi iubi,
voi munci, voi avea, voi trăi.*

*Trăiesc astăzi doar cu-n balsam,
știi multe, am iubire de neam,
efort destul, mulțumire nu am.
Am trăit, deși bani n-am avut,
am trudit, chiar de carte-am știut,
am suferit și mă mir că mai sunt.*

*Cu rădăcini în vremuri adânci,
din aspri străbunici și bunici,
având părinți, muncitori, inimoși,
visând la zâne și feți frumoși,
venind din negura timpului,
trecând prin volbura vântului,
trăind intens, cu dorința de-a ști,
petrecând zgomotos, zi de zi,
credeam, și eu, că veșnic voi fi!*

*Trecutul, însă, nu-i de ajuns,
mulți răsărit-au și toți au apus,
trecând prin viață fără de rost,
orice-au făcut și oriunde au fost,
multora le-a fost dificil ca să știe,
să facă totul cu har și iubire,*

s-ajungă odată la țintă, la fericire.
O să învăț tot ce se poate ști, ca
de toate să am, pe toți îi voi iubi.

Dar nu ești singur pe lumea asta,
ai soacra, ai copiii, ai nevasta,
ce-ți vor cere câte-n stele și lună,
ca să aibă o viață mai bună.
Mă voi pune bine cu Domnul,
să am de toate în casă, ca omul,
multe voi face pentru a ști:
mă voi ruga, voi citi, voi gândi,
voi munci, voi avea, voi trăi.

În vârtejul vieții, când ești,
n-ai timp deloc pentru povești,
pentru plăceri și baliverne,
nu mai petreci pe la taverne.
Vai și de tine și de viața ta,
de crezi că-ți este bine așa!
Singur acasă, fără niciun haram,
doar ceai, pâine și ceva salam,
trăiesc astăzi doar cu-n balsam!...

Chiar nu mai știe nimeni ce faci,
toți pot să creadă că te prefaci,
că ți-a pus sechestru nevasta,
sau nu mai ești pe lumea asta!
Ce este, oare, de capul tău,
îl mai ai, ți l-a luat Dumnezeu?

Scriu de toate, un amalgam,
știința, poezia, sunt tot ce am,
știu multe, am iubire de neam.

Poate, făcând altceva,
viața ți se va schimba?
Există idei și proiecte,
programe foarte concrete,
unele, sunt chiar deștepte.
Am încercat de toate, în zadar,
am luat-o ca la abecedar,
este doar un tip de program:
efort destul, mulțumire nu am.

Poate, ești un ghinionist,
nu trebuie să fii așa de trist,
toate-or veni la timpul lor,
unul, altul, ia-o încetișor,
exemple sunt foarte multe,
pentru cine vrea s-asculte!
Am gândit și-am tot gândit,
rezultatul nu mi-a convenit:
am trăit, deși bani n-am avut.

Din viață, poți multe să iei,
știință, artă, câte vrei, ce
creează niște mici Dumnezei,
iubirea așteaptă cu mrejele ei,
îți sunt cu brațele deschise,
ducându-te spre o lume de vise.

Așa e, acum înțeleg, în sfârșit,
sunt, și eu, un om împlinit:
am trudit, chiar de carte-am știut.

Toate-n viață au un trecut,
nu pentru toți la fel de plăcut,
unii, poate, au avut rezultat,
pe alții, valurile vieții i-au luat.
Pot spune, la final, neîndoit,
fără de teama de a fi greșit:
m-am născut, am crescut,
am citit, am muncit, am trăit,
am suferit și mă mir că mai sunt.

*Am suferit și mă mir că mai sunt,
am trudit, chiar de carte-am știut,
am trăit, deși bani n-am avut,
efort destul, mulțumire nu am,
știu multe, am iubire de neam,
trăiesc astăzi doar cu-n balsam.
Voi munci, voi avea, voi trăi,
de toate să am, pe toți îi voi iubi,
credeam, și eu, că veșnic voi fi!*

FERICIREA (Glossă)

*A fi fericit există numai la timpul trecut,
deși ai luptat și ai căutat-o atâta de mult,
odată atinsă fericirea, pe loc a și dispărut.*

Teama că ce-ai câștigat poate fi pierdut,
nostalgia-ți arată cât de mult te-a durut,
a fi fericit există numai la timpul trecut.

Dorim fericirea și am face orice și oricât,
durerea disperării, încă, ne dăinuie-n gând,
deși ai luptat și ai căutat-o atâta de mult.

Simți de parcă-ți scapă, s-o ții n-ai putut,
orbirea din lumina ei să o alungi n-ai vrut,
odată atinsă fericirea, pe loc a și dispărut.

*Odată atinsă fericirea, pe loc a și dispărut,
deși ai luptat și ai căutat-o atâta de mult,
a fi fericit există numai la timpul trecut.*

IUBIREA

(Glossă)

*Iubirea e un dar ceresc, nu e ceva omenesc,
dacă Domnul te-a ales, bucură-te de succes!*

*Parcă îți vine să zbori, te simți cam nefiresc,
Iubirea e un dar ceresc, nu e ceva omenesc.*

*Te ascunzi de alții, treburile nu prea-ți mai ies,
dacă Domnul te-a ales, bucură-te de succes!*

*Dacă Domnul te-a ales, bucură-te de succes,
iubirea e un dar ceresc, nu e ceva omenesc!*

EMINESCU DIVIN!

Eminescu,
dar ceresc,
pentru neamul românesc!
S-a angajat în a sa luptă,
pe orice fel de reductă,
s-a opus,
n-a fost de ajuns,
a scris,
și a fost proscris,
a iubit,
și a fost jertfit!
Pentru a ne mântui,
Dumnezeu l-a trimis jos,
pe-al nostru Isus Hristos.
Nu am ascultat de el,
nu l-am ajutat de fel,
nu l-am știut apăra,
și s-a transformat în stea!
Oare, am învățat ceva?

LA BICHE²⁹

Iarbă, fructe, flori albastre,
în grădina vieții noastre
dimineți pline de rouă,
datu-ne Dumnezeu nouă.

Nicule, mamă, stai acasă,
ai de toate, nu pleca,
simt o durere sub coastă,
nu în pădure-i viața ta!

Așa-i mamă, am de toate,
pentru cel ce drept socoate,
simt, însă, cum mă trage ața,
că în pădure-mi este soarta!

Pădurea nu- i doar un cântec
de păsărele și-un descântec,
pentru cei ca tine, ca un miel,
are și animale cu dinții de oțel.

Și-a plecat al mami, Nicu,
sub semnul unei luni cu ger,
s-a dus în pădurea cu viață
și păsări cu clonțul de fier!

---

²⁹ Lui Nicolae Labiș (*La biche* – căprioara, în limba franceză)

N-a mai dat vreo veste acasă,
n-a mai răspuns în niciun fel,
a dispărut de tot, în voia sortii,
căprioara, din poezie, era... el!

NU PUNE MÂNA PE POET!

Nu,
nu pune mâna pe poet,
te poate arde,
e mereu ardent!

Nu,
nu te obosi,
să lauzi sau să critici un poet,
la ambele-i mereu absent!

Da,
urmează-l pe poet,
spiritul său te-o face
să fii cu viața mai atent!

NUNTĂ DE POET³⁰

Stare de poezie,
visare, la ce a fost
și poate o să fie,
oameni de tot felul, invitați,
care-au trecut prin viață
și s-au întrecut cu firea
căutându-și de zor fericirea.
Mulți ani au agonisit
și vor să vadă
un poet îndrăgostit,
ce caută iubire
și după ce-a găsit.
Frumoasă noapte,
am petrecut,
tot ce nu trebuie am făcut,
după spusele unui invitat ciufut.
Am pus apă-n vin,
o să fie-un chin,
zahăr în cafea,
am mâncat toată noaptea,
sărbătorind o tentativă nouă
ca iubirea și căsătoria
să aibă casă bună amândouă.

---

³⁰ La nunta lui Valentin Răduți

PIXUL SAU PUMNALUL

Dacă-ți iese cineva în cale,
cu mintea pierdută,
cu păr zburlit,
și duce mâna brusc la buzunar,
te ferești, poate scoate
un pistol sau un pumnal,
dar poți greși,
poate să fie un poet,
i-a venit o idee, ca din vis,
ca să n-o uite,
caută ceva de scris!

FĂRĂ SUFLET

Trăiesc singur,
fără suflet,
rece, dar sigur.
L-am dat cuiva,
când eram doi,
n-a știut ce să facă cu el
și l-a aruncat la gunoi.

RENAȘTERE DIN CIOBURI³¹

*Iubirea veche,
coșmarul fără sfârșit,
dar și reînvierea,
prin care mi se renaște viața,
atât de simplu,
printr-un rece respiro filosofic,
mă transformă pe loc,
prin însuflețire și curaj,
și oprește tot ce-mi fugea
înainte printre degete.*

*Ultima lacrimă,
din timpul iubirii mi-a dat,
decizie și speranță,
pentru un nou început,
și nașterea aripilor,
folosindu-mă
de ironia adevărului
și onestitatea creației,
pentru că în lupta cu viața
timpul nu mai piere.*

*Dincolo de poarta dragostei,
de primăvară,
se produce*

---

³¹ Recenzie poetică la volumul de versuri *Când fluturii nasc cioburi*, de Mihaela Cazimirovici

*o transformare fatală,
unde minciuna
nu mai intră prin ușa din dos
și iubirea-și naște cerul,
ca-n definiția dragostei,
făcând, spre final,
mereu același joc infinit.*

*Noua iubire-și naște cerul,
printre aripile clipei,
și speră, după anii pierduți,
să atingă infinitul,
să ajungă,
chiar împotriva destinului
la locul potrivit,
cu prima oprire în veșnicie,
prin uitare de sine,
timp ucis și neliniști palide.*

*Voi fi gata să zbor
să construiesc noul Babilon,
într-un alt început,
mergând în sens unic,
cu dor nestins,
trecând totul până la tine,
cu lacrimi limpezi,
clipe suspendate,
dar cu speranța vie
în renașterea pașilor.*

TIHNA STRIGĂTULUI³²

*Până mai ieri,
făcând numai filozofii benigne,
mai era puțin
și intram în cădere liberă,
ratarea, în sensul vorbei,
îmi dădea târcoale.
Am făcut o răsucire unică,
ajutată de optimismul născut
și de niște corecții externe.
Jocul speranței,
la ora cea nouă,
mi-a creat imaginea lumii cele noi.
O dorință simplă
mi-a adus un alt sens, altă lume.
Totul e deschis pentru azi,
o construcție rapidă
m-a condus pe apa veșniciei.
Nu-s alta,
sunt chiar eu,
o plecare și atât!
Acum am tihna strigătului.*

---

³² Recenzie poetică la volumul *Renegarea strigătului*,
de Mihaela Cazimirovici

A FOST PREA-N MULTE!...³³

A fost prea-n multe-n viața lui,
a fost
și-n teatru,
și-n proză,
și-n poezie,
de matematică,
nu mai vorbim...,
să spună cel ce de la el o știe!...
A fost în toate,
și-acum... nu mai e...,
de noi depinde,
în viitor să fie,
să fie-n sufletele noastre,
cei ce l-am cunoscut,
să fie-n gândurile celor
ce, din citit, l-au priceput,
să fie acolo, mereu,
ca altădată,
să nu-l uităm,
așa cum doar poeții
și îndrăgostiții
înțeleg cuvântul... niciodată!

---

³³ În memoria lui Ioan Maftei-Buhăiești

SCRIE POEZIE

Nicio mârhnire
n-o ține-n tine,
nicio visare
nu-i timpurie,
nicio iubire
nu-i prea târzie
pentru a scrie
o poezie.
Doar scrie!

PICĂTURA DE VIS³⁴

De vrei ca esența
din tine să iasă la iveală,
trebuie să fierbi,
să dai pe dinafară!

Eu, tu, noi, voi,
el, ea, ele și ei,
ce, adesea,
ne vedeam
niște mici Dumnezei,
toți,
cei care avem,
sau am avut un vis,
din care ne-am trezit
și apoi l-am scris,
l-am cântat,
l-am dansat,
l-am pictat,
l-am sculptat,
l-am recitat,
repetat,
înainte,
sau după ce,
devenim natură,
visele noastre, distilate,
crea-vor
o picătură de cultură.

---

³⁴ Definiția mea pentru cultură

POETRY

THE CYCLICAL UNIVERSE³⁵

GENESIS

*All, and everything alive,
in this great a desert
to preserve its life it keeps
feeling, holding, learning.*

*The essential difference of
the living from mere matter,
not from its substance does arise
but from intelligence comes.*

---

³⁵ Traducere Andrei Armeanu. Recitarea întregului poem, în limba engleză, în interpretarea traducătorului, este disponibilă pe Youtube.

A NEW BEGINNING...

The infinite space, and distance
from which, however far we go,
what still remains ahead of us
by nothing is diminished.

The infinite time, whatever we think,
of where it comes or goes,
nothing of it has yet passed
and ever more it flows!

There is no end, and no beginning,
their edge beyond conception,
all matter comes from infinite past
and leads to endless infinite.

A permanent transformation
of matter, not one way,
but going both from small to big
and big to small alike.

A chaos of particles there was,
from unknown horizons coming,
seemingly with no purpose,
yet more numerous becoming!

Particles impossibly small,
ants of the infinite,
fast, from the endlessness arriving,
they ran, collided, hit.

A first happening, divine,
of great matter congealing,
where many nothings gathered and –
“Big Bang!” – made everything.

The same the Universe remained,
yet now with stars it's filled,
among them, some hard to explain,
black holes their names are billed.

The Universe now seemed bigger,
an infinite of shadow and light,
being in continuous motion,
and yet in its patterns tight.

The stars that the world are watching,
symbols of such waste of light,
regularly appear, and glowing
herald what's to come.

The black holes are at fault for
keeping so much energy trapped,
the light in a prison vault,
no way out yet mapped.

The dual complementary entities
from deep eternity arriving,
unlike they were, unlike they'll be,
all permanently changing.

THE EARTH APPEARS...

Nature drew its newest lines,
the infinite kept reconfiguring.
Time opened new horizons while
in code someone was recording.

The Universe, its structure changing
ever new equilibriums trying
in the horizons ceaselessly shifting
those newly appeared instantly vanishing.

A new synthesis phase appeared
at other speeds and temperatures –
particles closing in, and merging, formed
small bodies, then larger figures.

Universal attraction at work,
matter is slowly congealing,
against the pull of randomness
giving time a new beginning.

New celestial bodies were forming,
as our thoughts now tell us,
small or big, as each one was managing
and then... the Earth appeared!

LIFE APPEARS...

And time flew, and flew some more,
matter gathered and dissolved,
new forms, lifeless, rose to fore,
but these too lived and resorbed.

Dead Nature is not a body, just
parts with energy and motion
that collide and break apart,
since matter feels no pain.

Another divine happening:
in water, heat, light and substances
from particles constantly changing
thus gathered... life appears!

But these life-drops too as they
are born, and grow. and fade
always new ones rise in their stead –
their fight is not in vain.

Life – something with no precedent:
to parts with pain and feeling
collisions still without an end
no longer are appealing.

They gather, multiply – and more:
to what is theirs now mindful,
a lifestyle they get, acquiring what
to their code's growth is helpful.

Selecting what's good, and possible,
is hard, even for science,
time passed, sifted – did the incredible
and the first being appeared!

The genetic code assembled,
helped them to then propagate.
To fight matter thus enabled,
beings began to proliferate.

INTELLIGENCE APPEARS...

Matter had no intelligence,
and life, until then, neither.
Which meant – what could it mean then? –
what you do when you flounder...

Life forms many, other beings
appeared and will appear;
now, by their own capacities,
will they live, not disappear?

Some will self-select already,
granting their species consistency,
they developed – they know how –
the idea and yearning for intelligence.

Memorizing occurrences repeated,
and some good deeds that have happened,
correlating with everything else
marks all that has been learned.

Everything, strung together,
grew and gathered and
then lead to the selection that
the species could protect.

All, and everything alive,
in this great a desert
to preserve its life it keeps
feeling, holding, learning.

The essential difference of
the living from mere matter,
not from its substance does arise
but from intelligence comes.

Matter exists as it is,
without intelligence,
no new matter will appear,
nor will this ever disappear!

The winds of the Universe,
blow it and divide it,
the forces of attraction though,
somewhere else they gather it.

Living matter, so it seems,
God desired it to be,
with a key difference, of essence,
coming from... intelligence.

The living part, that feels,
the mind's inception small,
selecting from the many
memorizes it all.

Which means it lives,
can grow and choose,
and from each new situation
derive more information.

Intelligence then is alive –
and grows, with information –
and it is to experience tied,
gathering, feeling, selection.

SOCIETY APPEARS...

Once appeared, intelligence worked –
you're strong not just by fighting,
there are other ways to raise your might –
with as many others uniting.

New lifestyles then appeared again
for those solitary beings,
as they saw their lives increased,
by gathering, not spreading.

And so society appeared,
and lonely beings organized,
their wish increasingly more clear
to be together in counsel.

To defend themselves they first met up,
protecting each other they united,
together in standing meant better in hunt,
they liked that, and never parted!

Their shelters building, they saw increase
as everyone one brought out their best.
Working together warmed up their hearts,
and sleeping together, their bodies.

The desire to feed still stood between them,
as everyone fought for themselves,
and as they could not live without it,
all still needed sharp minds and bodies!

Above earth, below it,
in air, water, wherever,
much closer beings grew,
putting their wishes together.

Any being, on its territory,
from Paradise to Purgatory,
even those tormented infernally,
fight and yearn for life – eternally!

MAN APPEARS...

From back then, from the beginning,
labor, strife were not desired.

Though all tried what they could fathom,
very few success acquired.

From amongst these beings some,
changing, guided by their wishes,
proved themselves of higher might
in effort, brilliance and will.

Though at first in trees he lived,
one such being, 'human' called,
a much easier life he willed
that wouldn't tire him, or hurt.

The weapons and tools he invented,
this new being made different
from all other primate animals,
and then from trees he could descend.

He began to think some more,
other beings feared no longer,
he managed even to organize,
better to defend and hunt.

Nothing in his path resisted,
working, hunting, food now plenty,
all the world ahead lay open,
as his pack now tribe became.

Many things beyond his grasp still,
though by that not bothered much,
while he still had food to eat
and could still defend himself.

THE DISCOVERY OF GOD...

Until then, the Universe
seemed to be just matter,
now the right time had perhaps
arrived for something else...

Misfortunes kept appearing,
explanations – not so much.
Humans thought: could it be that
someone above them willed it such?

As man floated, in his thoughts,
to the Universe's thought,
into the endlessness of thought
in dreams, the idea of God he caught.

They felt Him and, though to see Him
they could not, their thoughts obeyed Him.
Still, for them, a mystery He was
though no doubt they had of Him.

God is light, just like a wave,
that can everywhere reach,
and where He shows his Presence
he brings faith through interference.

The power that he sends to us
by way of mind it comes,
not by substance is transmitted
but by resonance multiplied.

The Universe and God,
together a way they found
in support of man to come
and towards him light they poured.

Light, symbol of harmony
between Universe and God,
a support eternally,
for man and everyone around.

Man, subject to divine will,
could not grasp where light came from,
its deep structure unknown still,
matter and wave at once.

The heavens wishing to redeem him,
the holy light again in him to foster,
once in a while, emerged in new birth,
and so appeared the notion of Easter.

He who believed in the Light
and its divine essence,
could have a life illuminated,
to his tribe bringing light.

WOMAN APPEARS...

Man felt unfinished,
his life missing something,
so to God he went asking,
for help looking somehow.

God granted him an favor
for the wish he had brought forth,
and in exchange, a sacrifice:
from him, one of his ribs.

At God's request then man
a rib surrendered and,
as time passed, in the end
a wife he thus received!

In time, he learnt to think
before from God requesting,
for he might well receive
something he wasn't desiring!

The keystone of the world,
based on Matter, Time and Idea,
on Earth, in time, it proved to be
the relation of woman and man.

GOD'S GARDEN IS READY!

On the face of the Earth,
blown by the wind,
almost despite his own thoughts
rose man and his kin.

Up high, the Heaven's light,
below, the depths of Hell,
between them man's dilemma –
what's best for him? Do tell!

Lord, if in You I believe,
and then after tomorrow I thrive,
a worry I still have:
today and tomorrow, what life?

Being the only learned ones,
humans want themselves apart,
among others, many beings,
their own wishes to impart.

All standing in one place,
unrolling life's big game,
each of them in his own space
seeking Earth-wide fame.

A peacock boasting with its feathers,
a swan batting eyelashes,
and next, a nightingale endeavors
to flaunt bright color flashes.

Flowers, of themselves proud,
wilting all too early,
in their lives – oh, what a strain! -
seek immortality.

Some crows, right next to them,
amidst people and flowers,
hop-hop, skipping all around,
no rush, over the meadows.

Eternity means zilch to them,
and Heavens not much better,
to dreams attention they don't pay –
they live them, for that matter!

People they patiently regard,
for in their long lives of centuries,
they might remember at some point
being once contemporaries.

Thinking that only they do shine,
people lose sight of what they want.
Rich, powerful and mighty fine
to be forever is their want.

Not everything that's dear to man
is also to our Lord,
and in the long passage of time
even the good changes mold.

Help all the creatures that don't speak
even if they're so many,
and to you mute they do appear,
teach them to you to listen!
Have them forever in your care,
without them life's all flat,
for they much love gift unto you,
in their gaze you can see that.

A plant, at first,
try to support,
an animal to raise next
then all you'll start to value!

Have care that all of them can have
the food and water needed,
and then for you there is hope, too:
Ask God and He will grant it.

APOTHEOSIS

*Poetry... is something else:
you cannot write
no matter what
you see, observe and synthesize.*

*Something you'd like – you cannot have;
you want to be – you don't know how;
you want to do – but lack the means;
then you wake up – and start to write!*

*Poetry isn't a writing –
it's rather what you dream!
And if you have something to say
you wake up and fall – up and away!*

LOVE APPEARS...

Without a rib, with wife instead,
and God above us all,
our way to infinites we tread
to see what there's to find.

So that she may not lesser feel,
man's equal desiring to be,
now woman's turn came to appeal
and make requests of God.

"Lord, so it may be better,
for that we pray to you,
please do us all a favor,
to keep us still together."

"Please, Lord, you find us something
so that men desire us –
for just as they could spare one rib,
they could spare a wife no less!"

"To wars if they'd stop going,
with us more time to spend,
the pleasure of home then feeling
no more as punishment!"

So God then brought out... love,
with it marking completion,
and bringing forth such happiness,
good life and... multiplying!

“The essential understanding
for the love’s gift from above,
will make your life much better
for all of those who love.”

And thus from heavens, suddenly,
as in a dream, something appeared.
It was a woman, who, wonderfully,
as soon appeared, she disappeared!

“Where is she from, Lord? And
what does she have to say?
And why, to that extent,
to say it, she won’t stay?”

Mystery enough above her,
underneath her mysteries more...
“What’s her life like?” we all wonder,
while some may even disappear, galore.

“Is her life truly full
of good and bad alike?
What might she be expecting
from my own thoughts to come?”

“How can I better know her,
closer to her become?
All that’s humanly possible,
on earth and sea I’d do...”

Oh, you!... bold man.
Woman is not a weapon or tool.
You’ll reach her hand,
step by step, that’s the rule...

Woman does need to be told
always that she’s loved and worthy,
even when to you she’s cold,
and avoids you, hesitating.

She feels hurt
if you don’t court,
though she often
uses “never!”

He gets “maybe” to mean “later”
as she courting still awaits,
and if he then truly loves her,
never does he hesitate.

When you love, as on a whim,
another person you encompass.
All that’s hers will hurt you, too,
while the whole world disappears.

You don't know if it is good,
it's a miracle to you,
if it comes or doesn't, still,
you can't chase away or keep...

When in lack, you surely miss it,
when you have it – full of worries!
And to her all the good wishing
even if no longer with you.

“Come, my darling... come, beloved...
even in my dream, a first that
I dare call you by such names –
how our souls will then rejoice!”

“I spent a sleepless night -
it seemed that God was working
with chisel, drill, and might
through my mind and heart carving.”

“He tormented me, unceasing,
with something that my conscience –
maybe yours too! – though it was feeling,
knew not what it truly was...”

“Night it was, the house at rest -
a cat, quietly purring,
though no ideas did she have,
somehow seemed to be helping...”

“Stay, wait, my love!
Don’t leave, don’t be afraid,
it’s nothing, I’m not crazy,
it’s just... that I’m awake!”

“But my waking
meant something new:
I have received a godly gift
to tell you: I love you!”

“Love is a heavenly gift,
not a human transaction,
those chosen to receive
they love... however much!”

“To know what Heaven is,
while still alive,
you only have to love
but also be loved too!”

“To know what Hell is,
even before your death,
suffices that you love, if
your love is not fulfilled.”

“Now, my beloved,
my fate is at your will,
I can not think but at
the love I have for you!”

“And whether my life were
either Heaven or Hell
depends on you alone –
the answer you will tell...”

There, now that love existed,
like fires blazing high,
a single error, if you missed it,
on the spot it would die!

So that love could triumph,
many things are to be done,
but it will be sinless,
only between woman and man.

CREATION APPEARS

A new heavenly gift
to you all I give:
creation – divine attribute –
now you may receive!

From nothingness to being,
from power and desire,
I created you all once
now you're mine, dead or alive!

And for your own wellbeing,
in Me I gave you faith,
a token of my friendship –
my Son to you I left!

So you can have a fuller life
I gave of My divine power,
so you can now create as well,
art, science, and things newer!

TRANSFER OF CREATION

To see what no one else has done and
do it yourself – such honor!
It is creation, not just hazard,
and innovation called.

It is fulfilment, and a glimpse
of spirit, a delight that
not every one can bring about,
though tiring, it hurts not.

You observe what others do,
you add them up, string them together,
you write what thoughts then come to you,
and with your soul you bind them.

And then if what came of it
is by someone read,
if they seem to like a bit,
prose it shall be called!

Poetry... is something else:
you cannot write
no matter what
you see, observe and synthesize.

Something you'd like – you cannot have;
you want to be – you don't know how;
you want to do – but lack the means;
then you wake up – and start to write!

A poem comes, if gifts you have –
if not, just loss of sleep...
Nothing I have, or do, or I can be –
why then awake to keep?

Shall I now wake
and a new poem write
or pass into the sleep
that lasts forever?

Poetry isn't a writing –
it's rather what you dream!
And if you have something to say
you wake up and fall – up and away!

With education and insistency,
and without losing faith,
good man, you have consistency
enough for a good life!

God brought into the world so far
people many, full of merit,
made for deeds sublime and more:
of great souls and hearts to credit.

Aristotle taught us all
that it's good to heed him,
and inquire on and on,
if something's good or evil.

As Virgil and Dante both
showed us to be possible
you can pass through Heaven and Hell
but leave a path available!

Leonardo, Michelangelo,
calculated all that was,
mathematics they gave a go
both in science – and in art!

Newton and Einstein alike
brought light to what light was,
after centuries of strife,
deemed it particle – and wave!

Goethe, Marx, also Voltaire,
mysteries unfolding,
all without denying love
made work the base of living.

Brothers Wright, Coanda and Vuia,
without saying Hallelujah,
made man spring into flying
without the fear of dying.

Odobleja, Turing and Wiener,
chased out all fear from youth
as now mistakes grow thinner
since we computers use!

Eminescu and Nietzsche,
unlike what of them is said,
that they might have liked to die
that is rather others' dread.

They got it well that time itself
is not like bodies are,
flows by itself, without a rhyme –
broken by love alone!

Lukasiewicz, Moisil and Zadeh,
invented the charm of logic,
making it no longer crazy
to use logic that is fuzzy!

Georgescu-Roegen told us,
for as long as Earth still holds,
that the remedy that's needed
from energy and nature flows.

Stay as close you can to Nature,
she's a mother good to you,
you can't live just from ideas,
matter has a role there, too...

Physical labor is a blessing,
through forests, and through gardens,
go to it then, not fearing that
hands dirty you will get!

From Nature you are born,
be not afraid of Nature!
However much you learn,
food, too, you'll always need!

THE FLOW OF TIME

Time, to synchronize your life:
when there's sun outside to work,
with a measure even better:
by moon at night to sleep.

Since everything is cyclical,
(perhaps because it's biblical)
be ready to begin anew
live your life, don't give up!

You meek in spirit, that you were,
no thoughts your mind disturbing,
during your life you pulled and pulled,
... to Time losing in fighting.

And those of you who loved the school,
and learning kept foremost in thought,
even when lacking many books
with Time you had a better lot.

Perhaps your health brought you much grief,
yet Earth swallowed you not,
because good God judged you aright,
giving you life... and time!

And many loves you withstood too,
felt like end-times to your mind,
the pain of loved or beloved,
then robbing you of... time.

In life you can do many things
picking your fruit sublime,
if you work hard, hustle and root,
without losing... your time!

In poetry you can be, too,
illuminating thoughts divine,
given by God, so that you can
successfully beat... time!

Towards the end, when so it seemed,
that all blown with the wind,
not even love would you commend,
saying you're lacking... time.

Desires do not just stop here,
keeping their order fine,
and when at last you older grow,
you can't just stop... the time!

Leave time alone, to run its course,
and help your lives unfolding;
lack what you want, want what you have
thus life a Heaven making!

APOCALYPSE

*We decanted from the infinite,
to the Universe a sweet addition,
everything form chaos once arose –
will chaos be then our last edition?*

*The Universe is not like Earth –
just like Man is not like God –
it will flow forever forth,
man, no man, into the future.*

*Man can still continue on,
forward an intelligent being,
or instead he might revert
back to mindless particles...*

THE LIGHT DISAPPEARS

Natural light, sign of the unity
between the Universe and God,
particle and wave was and will be,
though to discover that was hard.

The light of spirit is God Himself,
everywhere, never fixated,
we grow through culture, science, art,
and love gives us lives illuminated.

Through our God-given creation,
in his spirit Man grew much,
his light now at such expansion,
more than lighting: blinding such!

What with all the light that's gathered,
the world isn't a clean place,
men themselves are not quite angels,
and, though many, lonely live.

Darkness is not lack of light,
but a prison of light, full
of such dense negative might
that her beams outside can't pull.

POLLUTION APPEARS...

Like an ant an elephant battling
so does Man and Earth combat,
the proportions far from equal,
and the hope for good worth squat.

But if ants, even so little,
like an army of tiny sprites,
gather many on one issue,
they demolish it like fire.

From old times, before was counted,
our planet was to man great help,
giving him all that he needed,
since when from trees to ground he went.

Now the moment is arisen
that men help the Earth instead,
with their love, towards redemption,
with arts and sciences future lead.

The green Earth, once full of life,
now a desert lost in mists,
it's what we caused in our strife,
for our narrow, petty needs.

LOVE DISAPPEARS...

Where the people?
They no more...
Dogs they have become instead,
while the dogs better are still!

Where the dogs?
They no more...
Killed by those people,
become insane!

Where the children?
They no more - angels now become
before taking birth, while we
still line up in relics worship.

Where the angels?
They no more – devils now become,
all the way around us,
watch your step for one!

Is there still love,
can we still have redemption,
don't all our arguments
our planet hurt?

Hazard gathers us two by two,
to dig into all we have within us,
the billions of neurons to unite
into a single being then to merge.

We touch fingers and toes,
hands and feet,
that come from no molds
and similar yet.

In a supreme harmony
we unite into eternity,
with generosity, we say,
hoping that so it will be.

Like sky, eternity is vast
only for those meek of spirit.
The communion, brought by pleasure,
of a sudden, pain becomes.

My neurons are more convoluted,
and so, clearly, much clever than yours,
much greater my ancestors rooted
than yours, poor, full of sores.

Your hands, like a weasel's,
are not full of diesel,
while you love your culture
I dig agriculture!

When you don't love, that's far better,
for nothing from you will then break,
no questions, no turmoil, no chatter,
no nothing, right after you croak.

The girls are more manly,
taking care of it all,
and entrepreneuring –
may man go to hell!

They don't want live ones any more,
when you can find them in boxes,
though even when choosing at the store,
they seem all backwards set.

Today, no loss to be an idiot
as long as you still have a fat account,
and against a well-moneyed brute
even hundreds of learned ones don't count.

The boys have computerized love,
not losing their tempers that easy,
no more jumping fences to court,
the card makes it now easy-peasy.

RENOUNCING GOD...

Creation, left to us by God,
much good did us, and evil as well,
when man would no longer obey,
his arrogance and vanity swell.

And people are no longer themselves,
instead they all wish to be gods,
from spiritual horizons they made
little Universes, in pockets to fold.

Our vanity grown beyond measure,
with God all connection we fled,
and his Son, to us given as covenant,
we killed Him outright, out of greed.

And because about us he doubted,
God then took back His Son to Himself,
only granting us once in a while
a sign that our Earth He's still watching.

Take away, Lord, from our desires!
Take away, Lord, from what we can,
so we can no longer despoil
may it be that... Your will be done!

A NEW END...

The Universe is eternal and endless,
energy and substance alike,
the Earth, just a drop and a sliver,
of hope, that is teeming with life.

The Earth, it is finite,
partly solid and part atmosphere,
and it will not forever endure
in the narrowness of its own sphere.

It can no longer for us be,
an infinite garbage disposal,
and amongst all, most cruel, turns out,
are by far its most powerful dwellers.

Energy, so much sought out,
without which life cannot be,
exists in forms both clean and dirty,
the choice up to man now to see.

The trash from all over the world,
from energy dirty, from us,
will kill us in time, and throw all
whole millennia back into the past.

There will be found in our atmosphere
an abundance of greenhouse gases,
that will isolate us from the rest of the Cosmos,
from which we've still much to receive.

We'll consume all that's left on the planet,
and our needs will then strangle us all,
we'll consume from our trash in the end,
till each other we'll devour, after all.

On Earth there's much power destructive,
much greater than what is productive,
which if, by sick minds once triggered,
can blow our planet to bits!

From a "Big Bang" in the beginning,
to get a "Big Bang" in the end,
all it takes is only a signal,
given by a criminal hand...

And so we can revert, just for nothing,
to the mindless particles of old,
if a mastery of mind's not acquired,
we will break when colliding, as told.

Collisions many, often, unhindered,
into the endless past can propel us,
and not even pain can then limit
what the mind can no longer rein in.

We decanted from the infinite,
to the Universe a sweet addition,
everything from chaos once arose –
will chaos be then our last edition?

The Universe is not like Earth –
just like Man is not like God –
it will flow forever forth,
man, no man, into the future.

Man can still continue on,
forward an intelligent being,
or, instead, will he revert
back to mindless particles?

THE AGONY OF REPEATED NUMBERS³⁶

For the last thirteen years
we've been living out of the world
inaccurately
all sorts of crises
more and more often,
God is trying us again and again
with new punishments.
666
got into our bones,
crazy people with palaces,
invented flues,
12 12 12,
new repeated numbers,
create psychoses,
God forbid,
what might come next?
We look confused to all these
pushing us away
from reality.
Even the wise
cannot look through
so many fools,
it is so good that the year
hasn't got an odd number of months!

---

³⁶ Traducere Cerasela Enache (Bănică)

MAN AND THE EARTH³⁷

Like an ant
against an elephant,
man fights for a better Earth,
unequally,
the hopes for success seem fruitless.
If a lot of ants get together to ruin,
fear they can inspire,
more than a fire.
Since times with no beginning and no end,
man, by the mother planet, has been helped,
being for him like a bee,
ever since he stepped down the tree.
Yet, now it's time for man
to help the Earth,
with love,
to save the soul and nature,
with art and science
to save the future.

---

³⁷ Traducere Cerasela Enache (Bănică)

BECAUSE YOU ARE ALIVE³⁸

For your family,
brothers, parents,
some, alive, others, saints,
out of the living,
some cheerful or sad,
you need to be alive.
For admirers
or lovers,
good, insane
or dumb,
whether you reject
or admit them,
whether they are cheerful
or sad,
it is enough to be alive.
As since you are alive,
on Earth,
not in stories,
do not forget to eat,
to breathe, to love.
Do not forget to live!...

---

³⁸ Traducere Cerasela Enache (Bănică)

NEAR FAR³⁹

When you are far,
My anguish is extreme,
I feel you near,
when we're by ourselves on the line!

When we are close,
I feel you far
the rigor of life
keeps us apart!

Tell me, God,
what should we do,
for us
and for You?

Should we wait for
a new life
or will you give us
a new hope in this one?...

---

³⁹ Traducere Cerasela Enache (Bănică)

DEBT AND LIFE⁴⁰

Life, market, sickness,
heaps of debts
keep following us day after day.
Time goes by,
senselessly,
lovelessly!
Can we relive
what we have been wasting?
May we not take them with us
In the eternal life, too!...

---

⁴⁰ Traducere Cerasela Enache (Bănică)

BLUE⁴¹

Blue, blue, blue
is the cloudless sky,
is serenity,
is the cloudless thought
that brings clarity,
is the correct act
that brings justice,
is the warm soul
filled with goodness.
You fight so that the wrong things
may disappear from under the Sun.
Though you may hurt,
you fight for the bad not to heap up
in the world,
and for the unclean things to be rarer.
Blue is purity,
it is your color,
I would like to be so, too,
if possible!
Blue, blue, blue!...

---

⁴¹ Traducere Cerasela Enache (Bănică)

THE KEY TO HEAVEN⁴²

I was thinking that I had the whole Earth
on my shoulders,
this is how I lived
beautiful but difficult years,
and all of a sudden
something has happened,
I think God has changed His mind.
He forgave me
and took everything off my shoulders,
I could feel He was preparing something for me,
then you appeared in my life.
You had something I had long been missing,
Something that could fill my thought,
and animate my song,
those thought and song that had seemed to
be meant to remain sleepy.
You have brought with you love,
You have brought with you mystery -
should we try to solve it together or should
it remain our key to heaven?

---

⁴² Traducere Cerasela Enache (Bănică)

THE CYCLIC MAN⁴³

My Lord,
If I pray to You,
I 'll get to Heaven someday,
what about today, next day?...
Think to better
based on you, ask help never.
Never give up
no matter for what,
if you give up when all is fine,
you will lose support divine,
if you give up when all is bad,
poor you... , you'll be not glad.
When you're in power,
they are all around you,
hours and hours,
when you are poor,
they all forget you, soon.
In any case, never give up,
again and again start,
wish, work and fight!

---

⁴³ Traducere Cerasela Enache (Bănică)

THE SADNESS OF THE FALL⁴⁴

The Lord's gift,
which keeps on coming to me,
helps me, guides me,
and keeps on leading me
towards a good sweet life.
But what it brings, later goes away, too,
and what arises will also collapse.
Tell me, Lord, what should I do,
should I believe, or not, in You?
Tell me, Lord, what shall be next,
is my future going to be as good as the past?
Tell me, Lord, what keeps me going on?
The love and the duty
to those who keep on loving you!

---

⁴⁴ Traducere Cerasela Enache (Bănică)

HARD AND SOFT⁴⁵

I wish I could live
long and good years,
to see the old age
of today's teenagers,
crazy and beautiful,
...who, now,
simplify everything,
and for whom
the body is „hard”
and the soul is „soft”!

---

⁴⁵ Traducere Cerasela Enache (Bănică)

TENNIS WITH FEELINGS⁴⁶

Ping,
his feelings,
pong,
her feelings,
ping-pong,
ping-pong,
ping-pong,
increasing more and more,
when his love arose,
she chose...
Ping, ping, ping,
pong did not come any more!
In the end he accepted,
and relaxed...,
Pong, pong, pong...

---

⁴⁶ Traducere Cerasela Enache (Bănică)

AWAKENING IN LOVE⁴⁷

My love, my dear, even in my dream
this is the first time when I call you so.
Our twin souls
will rejoice.
I had a white night –
it seemed that God was working
with chisel and borer
on my mind.
Tormenting me repeatedly
for something that my conscience
and maybe yours, too,
had long been feeling, and already knew.
For love to live,
there are some mysteries that we need to keep,
for lovers to remain alight,
some mysteries need to liquefy.
It was late in the night,
and the whole house was sleeping,
I could find no help anywhere,
except from the computer.
It understands,
it swallows, it deletes
all it should
or shouldn't.
Hold on, my love,

---

⁴⁷ Traducere Cerasela Enache (Bănică)

don't fret,
I haven't gone crazy
I have just been awoken
but my awakening
means something,
the crazy courage
to tell you
for the first time
I love you!...

WHEN YOU LOVE⁴⁸

When you love, like a gentle breeze,
you take inside you one more person.
All that is hers makes you lose sleep
while the rest of the world fades away.
You do not even know if it is good,
it is like a miracle,
which may come or may not,
which you cannot chase away or hold on to.
When you do not have her, you miss her
when you have her, you worry for her.
You always want the best for her,
even though she may no longer be with you.

---

⁴⁸ Traducere Cerasela Enache (Bănică)

LOVING⁴⁹

Loving, loving, loving...,
as one more person
you are including,
what's hers will hurt
and nothing else will interest you.
It's like a wonder,
that may come or not,
when, nobody knows!
Is it more pleasant or frustrating?
You can't preserve it or prevent it.
With love, you feel care,
without love, you miss her.
You want the best for her
even when you left,
like a gentleman,
because you want to love,
again, again, again!...

---

⁴⁹ Traducere Cerasela Enache (Bănică)

LOVE DECLARATION⁵⁰

Knowing
to read
is a way of finding out
much in advance
how you shall live.

Knowing
to count,
to calculate,
might help you find out
how much you shall live.

To know,
more than others,
what Heaven and Earth is,
you need to make efforts,
to focus your thought.

To know
not to be the last one in your line,
and to pick your fruit,
it is almost enough
to enjoy life physically.

---

⁵⁰ Traducere Cerasela Enache (Bănică)

To know
what Heaven is,
while you're still alive,
you only need to love
and to be loved.

To know
what Hell is,
before your death,
it is enough to love
and not to be loved.

I want you to know
that I love you.

POESÍA

LA PRESIÓN DEL TIEMPO⁵¹

Cada día que es lunes
sentimos como para nada
no somos buenos,
la presión del tiempo que viene
para sólo siete días
01.01.2000,
toma cada día de lunes,
algo he sentido,
de la presión del tiempo estaba aplastado,
un gran y múltiple comienzo,
de una semana y de un mes,
de una década y un siglo,
un nuevo milenio está por venir,
no sabía lo que tenía que hacer
de ésta escaparme!
Una única solución para huir,
la libertad del tiempo...
Dejemoslo que fluya!...

---

⁵¹ Traducere Cristina Maria Marin

EL BIEN DE MAÑANA⁵²

Cuando estoy contigo,
tu pensamiento no está conmigo,
no estoy bien,
mi bien será mañana,

Cuando no estás conmigo,
me haces falta,
no me siento bien,
mi bien será mañana,

Habrà un mañana?
tal vez un milagro
lo cambiarà en pasado mañana?
mi bien ya no serà mañana!

Sigo pensando en ti,
se que ayer estabas bien,
te deseo sólo bien,
para hoy y para mañana

---

⁵² Traducere Cristina Maria Marin

POR QUE EXISTES⁵³

Para familia,
hermanos, padres,
unos vivos, otros santos,
de los vivos,
unos felices o tristes,
tienes que existir.
Para admiradores,
o amados,
buenos, locos,
o estúpidos,
que los rechazas
o admites,
que son felices
o son tristes,
es suficiente que existes.
Sin embargo existes,
en la Tierra,
no en los cuentos,
no te olvides, de comer,
de respirar, de amar.
No te olvides de vivir!...

---

⁵³ Traducere Cristina Maria Marin

YO, TU Y NOSOTROS⁵⁴

Si tuviera muchas vidas,
en esta vida fuera „Yo”
para conocerte días y noches,
y para aprender a ser tuyo.

Para conocer mejor tu alma,
en la segunda vida fuera „Tu”,
para entender bien el momento,
cuando, me dirás que no!

Para malas y necesidades,
en la tercera vida fuera „Nosotros”
para luchar como en las guerras,
todo el tiempo juntos.

Necesitamos tres vidas,
para poder ayudarnos,
para que seamos en „Nosotros” perfectos,
vamos a juntarnos!

Pero tenemos sólo una vida,
sólo una oportunidad de ser „Nosotros”,
para vivir el momento presente,
y no dar el tiempo atrás!...

---

⁵⁴ Traducere Cristina Maria Marin

CUÁNTO ME HACES FALTA!⁵⁵

Has desaparecido de mi vida
y has llevado contigo mucho de ella.
Cuando te escribía mensajes con palabras pesadas,
cuando de enviaba poemas malos,
no era una casualidad,
y porque me hacías falta desesperadamente,
Sin ti, el fin de semana
parece el fin del mundo,
trabajo mucho y hago de todo
teniendo la cabeza en otra parte.
Miro lejos, en vano,
hacia el vecino pastelero,
que vigila un escaparate,
y que canta siempre,
más para las paredes,
que no por una gran alegría.

---

⁵⁵ Traducere Cristina Maria Marin

BLANCO⁵⁶

Blanco, blanco, blanco,
blancas son las calles,
blancas son las casas,
blanca es la Tierra,
blanco mi pensamiento.
Este paisaje inmaculado,
no es algo puro,
un arco iris mezclado.
Del infinito que nos rodea,
es sólo una pequeña calambre,
como la eterna hermosura de la mujer,
hermosura de una sólo mujer.
Por esto, me pregunto,
es un símbolo de pureza?
Es la mezcla de lo sublime,
no tiene nada, tiene de todo,
tiene mil colores,
tiene vida y tiene muerte.
Blanco, blanco, blanco...

---

⁵⁶ Traducere Cristina Maria Marin

WEEKEND DE JUEVES⁵⁷

Weekend de jueves
sólo para dos,
con nuevos pensamientos,
para los tiempos de atrás.
Entre los molinos vivos
y los campos desiertos,
buscamos nuevos lugares,
para sacar la savia de nosotros.
Porque nuevos comienzos,
encontrarse con una boda,
de verdad te alegras,
si música buena tiene,
y el tímpano no te duele.
Una boda, un músico afónico,
mejor cogían un gramófono!
Entre la noche del blanco del vestido
y la mañana del rojo de la granada,
como un símbolo
de vida anterior abstinerente,
una novia hermosa,
de la noche de la boda demolida.

---

⁵⁷ Traducere Cristina Maria Marin

SIN ALMA⁵⁸

Vivo sólo,
sin alma,
frió, pero sólo.
Se la dí a alguien,
cuando eramos dos,
no supo que hacer con ella
y la tiró a la basura.

---

⁵⁸ Traducere Cristina Maria Marin

CUPRINS

Un poet talentat, cu valențe multiple, <i>cuvânt-înainte de Ion C. Ștefan</i>	5
POEZIA IUBIRII.....	11
Femeia din vis.....	13
Undele iubirii.....	21
Pentru că ești	22
Dor	23
Aproape departe	25
Eu, Tu și Noi	26
Ghiocei și suflete	27
Pulbere de iubire.....	29
Destin.....	30
Dacă aș fi!... ..	31
Năluca.....	32
Trezirea în iubire.....	33
Când iubești.....	34
Plimbare prin sufletul tău.....	35
Declarație de iubire.....	37
Femeie.....	39
Perpetuum feminin.....	40
O lacrimă de viață.....	41
Poate.....	43
Te caut.....	45
Noaptea de Florii	47
Promisiune	48
Sus și jos	49
Iubire imposibilă	51
Neiubirea.....	53
Moartea muzei.....	54

Muza apusă.....	55
Iubirea de dincolo	56
POEZIA VIETȚII.....	57
Ingenuu și diafană	59
Frumos și urât.....	63
Dacă aș fi Eminescu!	65
Ping-pong cu gânduri	68
Euforie	69
Binele de mâine	71
Datorie și viață.....	72
Cheia cerului.....	73
Dilemă	75
M-aș bucura	76
Neîmplinire.....	77
Ruperea	78
Noaptea	79
Cedare.....	80
Cât îmi lipsești!.....	81
Și totuși, trece!... ..	83
Revenire.....	85
Egali în moarte	86
Dimineața speranței.....	87
Gând de primăvară.....	88
Pădurea vieții.....	89
Presiunea timpului	90
Îngeri pătați.....	91
Agonia cifrelor.....	92
Sfârșitul veseliei	93
Copilul și cățelul	95
Oameni și câini	96
Suferințe de câine.....	97
Câini triști!.....	98
Viață sau calculator?	99
Dulăul și pisoiful	101
Sfioasa.....	103

Prietenii pisicii.....	105
Pisica și cățelul.....	107
Grădina Domnului	109
Curtea părintească.....	111
Resturi.....	113
Zborul din vis	115
Visul din vis	116
Hai la Teatrul Nostrum!	118
Casa din rai	120
Curcubeu rotit	121
Pomi de gheață.....	122
Nemuțumitul.....	123
Timpul și banii	124
Leacul singurătății	126
Tristețea căderii	127
Weekend de joi	128
Dor de Sulina.....	129
Poezia vieții.....	130
Începutul cercului	131
Reînviere	132
Ce o să mai fie?.....	133
Începuturi de toamnă	134
Bucurie pesimistă.....	136
Tristețe optimistă	137
Singurătate	138
Boala.....	139
Hard și soft.....	140
Singur.....	141
Surorile	142
Cusur	143
Simboluri naționale	144
Iarna pe uliță, news	146
Unde suntem?.....	147
Infernul din noi	148
Gând.....	149

Taxa lui Charon	150
Omul munte.....	151
Dacă aş fi!	152
Ecoul vieţii	153
Prima seară	156
Făcător de oameni.....	157
Actriţa	159
Pomul de sânge	160
Curge	162
De sărbători.....	164
Suflet de mucenic.....	165
Răpus de lumină	166
Lăsaţi-mă!.....	167
Flori de mormânt	168
POEZIA FILOSOFIEI.....	169
Universul ciclic	171
Geneza	171
Un nou început!.....	171
Apare Pământul!... ..	174
Apare viaţa!.....	175
Apare inteligenţa!... ..	177
Apare societatea!... ..	180
Apare omul!... ..	182
Descoperirea lui Dumnezeu.....	184
Apare femeia!... ..	186
Grădina Domnului e gata!... ..	187
Apoteoza	190
Apare iubirea!... ..	190
Apare creaţia!... ..	196
Curgerea timpului	201
Apocalipsa.....	203
Dispare lumina!.....	203
Apare poluarea!.....	204
Dispare iubirea!... ..	205
Lepădarea de Dumnezeu?.....	208

Un nou sfârșit? ...	209
Limba ce ne unește	212
Spre Casa Soarelui	214
Cometa	218
Omul ciclic	220
Flacăra vie	222
Moartea filosofului	223
Mentorul	225
Diamantul și țărâna	227
Timpul	228
Omul și Pământul	230
Ajunul Crăciunului	231
Lumina de Paște	232
Imposibila măsură	233
Alb	234
Bleu	235
A fi și a nu ști	236
A fi sau a avea	238
POEZIA POEZIEI	241
Artistul	243
Alternativele creației	244
Viața (Glossă)	246
Fericirea (Glossă)	250
Iubirea (Glossă)	251
Eminescu divin!	252
La biche	253
Nu pune mâna pe poet!	255
Nuntă de poet	256
Pixul sau pumnalul	257
Fără suflet	258
Renaștere din cioburi	259
Tihna strigătului	261
A fost prea-n multe!	262
Scrie poezie	263
Picătura de vis	264

POETRY	265
The cyclical universe.....	267
Genesis.....	267
A New Beginning.....	268
The Earth Appears... ..	271
Life Appears.....	272
Intelligence appears.....	274
Society appears.....	277
Man appears... ..	279
The Discovery of God.....	281
Woman Appears... ..	283
God's Garden is Ready!	284
Apotheosis	287
Love appears.....	288
Creation Appears	294
Transfer of Creation.....	295
The Flow of Time	300
Apocalypse.....	302
The Light Disappears	303
Pollution appears... ..	304
Love Disappears.....	305
Renouncing God... ..	308
A New End... ..	309
The Agony of Repeated Numbers	312
Man and the Earth	313
Because you are alive	314
Near far.....	315
Debt and life	316
Blue	317
The key to heaven	318
The cyclic man.....	319
The sadness of the fall	320
Hard and soft.....	321
Tennis with feelings.....	322
Awakening in love.....	323

When you love.....	325
Loving.....	326
Love declaration.....	327
POESÍA.....	329
La presión del tiempo.....	331
El bien de mañana.....	332
Por que existes.....	333
Yo, Tu y Nosotros.....	334
Cuánto me haces falta!	335
Blanco	336
Weekend de jueves	337
Sin alma	338

Tiparul executat la **Semne**, tel. 021.667.08.20